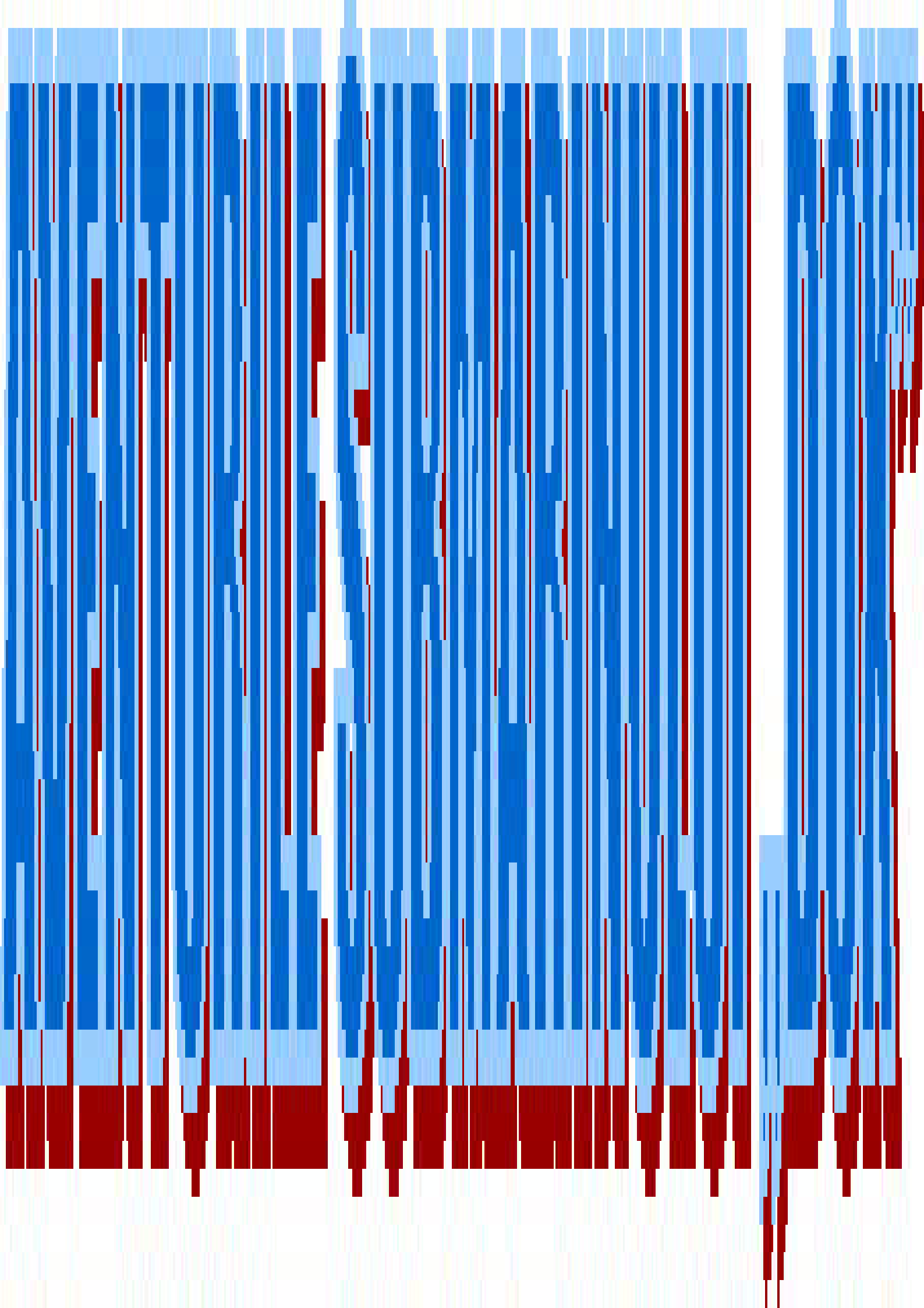

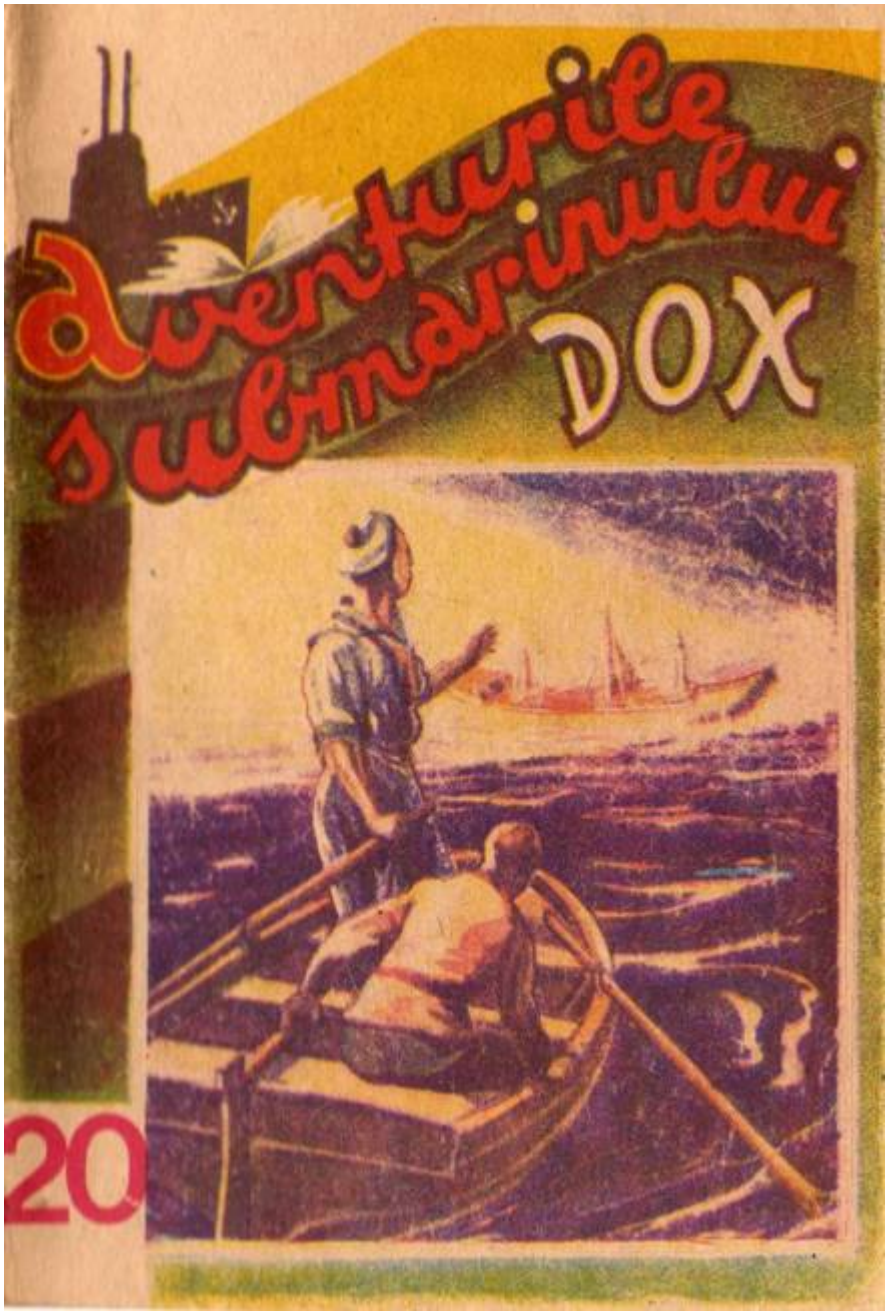
Aventurile submarinului
DOX
20

AVENTURILE SUBMARINULUI

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

CORABIA-FANTOMĂ

EDITURA A.P.P.

Format 2/16 din 61 x 86
Coli tipar 2
Tiraj 7.000 ex.
Tipografia ORCAS S.A.

TEHNOREDACTARE PE COMPUTER
CENTRUL DE CALCUL ROMPLAST

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 20

CORABIA-FANTOMĂ

Traducerea de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene.

Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTÂLNIRE ÎN NOAPTE

UNUL DIN NEGUSTORI SALVAŢI de Farrow din mâinile fioroşilor piraţi ai crucii era olandez şi se numea Nieuvenhuis. Când căpitanul îl debarcă în portul Bandjermasin, din Borneo, salvatul îl rugă stăruitor sa-i facă plăcerea unei vizite, şi Farrow, neavând încotro, îl urmă acasă, însoţit de Rindow, prinţul Ghasna, Sania şi George.

Nieuvenhuis ora holtei şi locuia împreună cu fratele său, care mai-mai să-şi piardă minţile de bucurie când îl văzu teafăr pe acela pe care-l credea demult dispărut dintre cei vii.

Întinseră masă mare şi începură toţi să mănânce şi să bea, vorbind de una, de alta, ca între prieteni. Deodată, fratele celui salvat luă o înfăţişare serioasă şi zise:

— Domnule căpitan, numele d-voastră ne este bine cunoscut nouă, ăstora de prin ţinuturile Oceanului Pacific. Nu cred că ştiţi , însă că de curând i-a născut împotriva dumneavoastră o bănuială pe care noi toţi n-o împărtăşim, fireşte – dar care e mereu întărită în special din partea francezilor.

— Nu, n-am auzit nimic de asta, răspunse căpitanul, zâmbind, dar îmi închipui lesne că domnii francezi nu mă au la inimă, deoarece nu e mult de când au pierdut un distrugător, care luase prea în serios vânătoarea împotriva noastră. Dacă s-o întâmpla ceva misterios pe aici, fireşte că mi-o vor pune mie în spinare, dar nu prea mă sinchisesc eu de asta.

— Hm! nici nu e nevoie să vă sinchisiţi – răspunse olandezul – căci, după cum spuneam, nici-un om cu scaun la cap de prin părţile astea, care a auzit cât de cât despre d-voastră, nu vă va socoti în stare de a face rău. Numai francezii întăresc bănuiala aceasta.

— Dar despre ce e vorba ? întrebă Farrow. Chiar atât de indiferent nu ne poate fi dacă suntem bănuiţi de ceva, căci ne-ar veni greu să ne apărăm.

— Dimpotrivă, v-aţi putea apăra foarte bine – răspunse Nieuvenhuis, zâmbind. Sunt încredinţat că numai cu submarinul d-voastră, şi mai ales ţinând seama de vitejia echipajului său, aţi fi în măsură să lămuriţi misterul „corăbiei-fantomă”.

— Corabia-fantomă ? murmură căpitanul. Sună cam ciudat şi primejdios în acelaşi timp.

— Aşa şi pare să fie, răspunse olandezul, cu seriozitate, lată un an de zile de când vasul acesta face nesigure apele de pe aici, cu deosebire Marea Javei. Trebuie să accentuez că despre această corabie umblă două zvonuri, unul datează de vreun

an, celalalt cam de două luni. Amândouă au fost răspândite de nişte marinari naufragiaţi; e vorba de naufragiaţi de pe corăbiile mici care umblă de-a lungul coastelor de pe aici. Marinarii aceştia erau într-o stare de plâns, de aceea nu ne prea vine să credem că afirmaţiile lor se întemeiază pe adevăr. Unul din el o fi luat drept realitate vreo nălucire, iar celălalt o fi repetat-o pur şi simplu. Amândoi susţin că ar fi văzut o corabie veche ca vai de ea, de al cărei parapet stăteau sprijinite... schelete. Nu mult după întâlnirea aceasta, vasul lor s-a izbit de ceva şi în scurt timp s-a scufundat. Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât nici n-au mai avut răgazul să pună pe apă bărcile de salvare.

— Care va să zică, există bănuiala că eu as fi amestecat în chestia cu această corabie ciudată? întrebă Farrow, râzând. Nu prea pricep; zău aşa!

— Adevărul e că în cursul acestui an au dispărut fără urmă în Marea Javei o mulţime de corăbii, care aveau, în mare parte, încărcături de preţ. Marinarii, superstiţioşi de felul lor, pun în legătură aceste accidente cu „corabia-fantomă". Francezii însă susţin că d-voastră purtaţi vina. Cică aţi fi ciocnit vasele cu pricina!

— Ah! s-au cam întrecut cu gluma domnii francezi, zise Farrow mânios. Nu pot lăsa să existe o astfel de bănuială contra mea. Spuneai că vasele au dispărut aici, în Marea Javei? E dovedit lucrul ăsta?

— Da, domnule Farrow. Trebuie să se fi petrecut chiar prin apropiere, căci toate corăbiile veneau din Bandjermasin si cei doi marinari, care susţin că au văzut vasul-fantomă, s-au înapoiat aici după ce au pornit la drum din portul nostru. Amândoi au mărturisit că au avut întâlnirea cu pricina la numai câteva mile marine de aici. Şi vasele lor, care s-au prăpădit apoi, erau în drum spre Singapore.

— Hm! Povestea asta mă îndeamnă să mai zăbovesc câtva timp prin locurile astea! zise

Farrow, îngândurat. Nu pot trece atât de uşor peste o astfel de acuzaţie. Domnule Nieuvenhuis, ai putea d-ta să mă informezi când mai părăseşte portul o corabie cu încărcătură de preţ, pentru Singapore?

— Fireşte, lucrul nu-i prea greu ! răspunse olandezul. Dar în ce fel v-as putea transmite informaţia asta în timpul zilei, doar, nu vă puteţi arăta în port.

— Aveţi poate vreo barcă cu motor, cu care să ne poţi aduce vestea? întrebă Farrow. Voi rămâne cu submarinul sub apă în afara portului şi voi ieşi la suprafaţă ca să iau în primire comunicările d-tale.

— Pentru d-voastră fac orice, domnule Farrow! se grăbi să răspundă olandezul salvat. Mâine dimineaţă voi culege informaţii de la agenţiile de transport şi expediţie. Poate că ne stă în putinţă să vă dăm de ştire încă în cursul dimineţii. M-aş bucura şi eu mult să puneţi capăt acestui zvon neîntemeiat şi să spulberaţi calomnia ce apasă asupra dumneavoastră.

— Bine, domnii mei, rămâne aşa cum am hotărât! zise Farrow. Presupun că este vorba de o bandă iscusită de piraţi care va face totul ca să arunce bănuiala asupra mea. Nădăjduiesc, însă, să le vin de hac.

— După cele ce am auzit până acum despre dumneavoastră, răspunse olandezul salvat, sunt încredinţat că veţi izbuti. E drept, guvernul a pornit cercetări amănunţite, dar fără nici-un rezultat. D-voastră, însă, aveţi la îndemână cu totul alte mijloace, în primul rând oameni care nu se înspăimântă de un aşa-zis „vas-fantomă”.

— Da, răspunse Farrow cu mândrie, oamenii mei nu se tem de nimic. Ei vor ţine morţiş să pornim cât mai repede în expediţie pentru lămurirea acestui mister, ca să nu apese nici-un fel de bănuială asupra noastră.

— Acum, însă, trebuie să ne despărţim, domnilor. Vă mulţumesc pentru primirea făcută şi trag nădejde că vom putea sărbători tot aici succesul pe care-l întrevăd.

Cei doi fraţi îşi conduseră musafirii într-un golf ascuns al portului unde îi aştepta Petre cu o barcă de aluminiu, ca să-l ducă la submarin. Tocmai când îşi luau rămas bun de la olandezi, Farrow scoase o exclamaţie de mirare:

— Ei, ce-o mai fi şi asta ? Parcă văd o corabie părăsind portul! La o oră atât de înaintată, lucrul e cam ciudat. Ce părere aveţi, d-voastră, domnilor ?

— Aşa e! răspunse olandezul salvat. Nu prea pare să fie lucru curat la mijloc. Din câte ştiu eu, niciodată un vas n-a părăsit portul acesta pe întuneric, deoarece canalul e presărat cu primejdii.

— În timpul cât ai fost tu prizonier, au cutezat unele s-o facă, interveni fratele său. De obicei, au fost transporturi de valoare, care ţineau să plece pe ascuns, ca să nu rişte o întâlnire cu „vasul-fantomă”.

— Ah! care va să zică aşa stau lucrurile! zise Farrow. Or fi având dreptate proprietarii transporturilor, mă tem, însă, că bandiţii nu vor întârzia să descopere trucul. Te pomeneşti că avem noroc să dăm de rostul lucrurilor încă în noaptea asta! Domnilor, nădăjduiesc să ne revedem în curând, acum trebuie să ajungem cât mai repede la submarin. Dă-l drumul, Petre, arata-ne ce poţi.

Îşi strânseră mâinile în grabă şi barca de aluminiu porni ca o săgeată pa urma corăbiei care părăsise portul în mod atât de misterios.

George şi căpitanul îi dădură o mână de ajutor lui Petre. Aveau o bucată bună de străbătut până la submarin. Farrow se înţelesese cu Rindow sa-şi dea semnale luminoase în mod reciproc, pentru ca primul să găsească locul unde se afla submarinul. Dar căpitanul nu cuteza sa facă asta acum, căci se temea că banda de piraţi, ascunsă îndărătul

vasului-fantomă, ar putea fi pe urmele corăbiei care tocmai părăsise portul.

Nădăjduia să găsească submarinul şi fără ajutorul semnalelor luminoase, dar, în primul rând, trebuia să se îndepărteze mult din raza portului, poate izbutea să recunoască lămpile de poziţie ale corăbiei, pentru a stabili direcţia încotro se-ndrepta.

Într-adevăr, mica barcă de aluminiu desfăşura o viteză atât de mare, încât Farrow zări deodată în fata sa din nou luminile de poziţie ale vasului.

Stabili imediat că se îndrepta spre vest, adică spre Singapore, drumul pe care dispăruseră atâtea corăbii cu încărcătură de preţ.

Submarinul acostase la vreun kilometru depărtare de ieşirea din port. Farrow se gândea tocmai dacă să nu dea, totuşi, semnalul luminos, când îl auzi pe Petre:

— Domnule căpitan, la vreo cincizeci de metri în stânga noastră se afla submarinul.

Privirea ageră a Uriaşului descoperise turnul „Dox”-ul, deşi acesta se înălţa foarte puţin deasupra apel. Trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit, de vreme ce Rindow se apropiase atât de mult.

Când barca de aluminiu fu aproape de tot de turn, Farrow spuse încetişor:

— El, Rindow, ce s-a petrecut ?

— Domnule căpitan, ştiam că veţi veni prin partea de răsărit a portului, de aceea v-am ieşit în întâmpinare. Am zărit un vas ciudat dând târcoale pe mare, uneori îmi făcea impresia unei epave aplecate, dar, din când în când, desfăşura o viteză neobişnuită. Părea o pasăre de pradă, zău, domnule căpitan.

— Minunat, Rindow! strigă căpitanul, înseamnă că suntem pe urmele corăbiei-fantomă. Trageţi repede barca de aluminiu, trebuie să ne luăm imediat după vasul care a părăsit acum portul, pornind spre apus.

La comanda lui Rindow, submarinul se înălţă până ce parapetul ieşi din apă. Câţiva marinari săriră pe punte, îşi ajutară tovarăşii să urce, apoi traseră barca sus, şi se pregăteau s-o demonteze. Dar Farrow îi opri:

— Lăsaţi-o băieţi, n-o mai demontaţi, căci am presimţirea că vom avea nevoie curând de ea, dă-i drumul înainte, dragă Rindow, direcţia spre vest!

Corabia trebuia să cunoască drumul foarte bine, căci, deşi era întuneric beznă, se ţinea pe aproape de coasta presărată de primejdii. Vreo cinci minute, Farrow merse pe urma corăbiei, ajungând-o repede când deodată, perdeaua de nori care acoperise până atunci luna se destrămă şi marea fu acoperită de o lumină palidă, misterioasă. Căpitanul coti îndată spre sud, căci se găsea acum prea aproape de corabia urmărită şi putea fi lesne descoperit. Dădu comanda ca motoarele să meargă ceva mai repede, căci avea de făcut acum un ocol mare, dar voia, în acelaşi timp, să rămână pe aceeaşi linie cu corabia.

Aceasta părea că-şi încetinise viteza, ba deodată se opri de tot. Farrow dădu şi el ordinul de oprire.

Atunci, Rindow, care stătea lângă el şi privea prin ochean, îl apucă de braţ şi strigă iritat:

— Colo în faţă e vasul acela ciudat, de aceea a oprit şi corabia. Nu face impresia unei epave aplecate! Să fi dat noi de corabia-fantomă?

— Într-adevăr, exclamă Farrow. Aşa pare să fie. Trebuie s-o cercetăm mai de aproape, dragă Rindow. Vom merge mal departe, până vom fi pe acelaşi plan cu vasul acela ciudat, apoi va trebui să încercăm să ne apropiem de ele pe nesimţite.

— Oh! exclamă George, care era de faţă, tată, voi merge împreună cu Petre cu barca într-acolo. Jan Brike ne va ocroti cu tunul sau, dacă lucrul va deveni oarecum primejdios.

— Hm! propunerea nu e rea, zise Farrow. Cred că veţi fi eu băgare de seamă şi Jan îşi va face datoria. Îl voi chema îndată pe punte!

După câteva clipe, submarinul porni repede până se găsi pe acelaşi plan cu vasul ciudat. De abia se opri elicea, că Petre şi George lăsară barca la apă şi coborâră în ea. Tânărul se aşeză la cârmă, în vreme ce Uriaşul vâslea cu putere. Norii acoperiră din nou luna, dar pentru cei doi urmăritori era acum prilejul cel mai bun ca să examineze de aproape epava misterioasă.

Corabia, care voia să-si ducă la Singapore încărcătură de preţ, sub scutul întunericului, se temea probabil ca ar putea fi ameninţată de vreo primejdie din partea vasului-fantomă care se afla în faţa ta, căci deodată ţâşni de la prora o lumina orbitoare a unul reflector, învăluind într-unsa „epava”.

George scoate o exclamaţie de uimire. Petre se opri brusc din vâslit şi întoarse privirea. Ceea ce văzu îl făcu şi pe el să scoată un strigăt de mirare. Vasul misterios părea să fie într-adevăr o epavă înclinată, probabil o corabie veche, dar de parapetul ei stăteau sprijinite... schelete.

Priveliştea era înfiorătoare, dar nu ţinu mult. Cercul de lumină al reflectorului începu să se balanseze cu putere, se aplecă tot mai mult spre mare şi Petre şi George observară cu groază că el dispăru aproape vertical în apă.

Corabia, care descoperite epava misterioasă, se scufundase aşadar de sus în jos, cu o repeziciune care nu-i îngăduise nici măcar să lase la apă bărcile de salvare. Cel doi marinari, ale căror istorisiri au fost considerate drept năluciri, erau într-adevăr singurii supravieţuitori al unei catastrofe de necrezut.

Fără voie, George privi îndărăt spre submarin, apoi i se adresă Uriaşului:

— Petre, să vâslim mai spre răsărit, într-acolo unde s-a scufundat corabia. Poate mai salvăm vreun om din echipaj. Oh, a fost o privelişte înfiorătoare.

— Da, domnule George, a fost înfiorător şi ciudat în acelaşi timp. Cred că Jan Brike n-ar fi cutezat să slobozească o ghiulea asupra acestui vas-fantomă. N-ai văzut d-ta, de abia l-a învăluit în lumina reflectorului, că l-a şi scufundat biata corabie. Mai că-ţi vine să crezi că există lucruri supranaturale. Desigur că tot aşa şi-o fi spus şi tatăl d-tale, altminteri ar fi pus în funcţiune unul din reflectoarele submarinului.

— Ei, Petre, după cum văd, te-a molipsit şi pe tine Jan Brike cu superstiţiile lui, râse George. Tata o fi având el motive de nu s-a folosit de reflector. Şi eu sunt de părere că scufundarea corăbiei se datorează vreunei forte misterioase, dar această forţă nu poate veni decât de pe „epavă". Să vedem, poate că izbutim să salvăm vreun nenorocit!

Vâsliră cu toată puterea spre locul catastrofei. Din nefericire, era atât de întuneric, încât nu puteau vedea decât la câţiva metri depărtare. Când după socoteala lor ajunseră la punctul cu pricina, Petre o lăsă mai încet. George se aplecă peste marginea bărcii şi privi cu atenţie deasupra apei

După câteva minute, tânărul spuse încetişor :

— Petre, dacă nu mă înşel, văd două puncte negre în faţa noastră. Ia-o ceva mai la stânga, da, aşa e bine. Într-adevăr, sunt doi oameni, dar nu se mişcă, par să fie morţi.

— Într-un răstimp atât de scurt nu se poate să se fi înecat, răspunse Uriaşul. Îi vom lua cu noi şi doctorul Bertram, va şti el ce e de făcut.

Se aplecă spre mare şi aduse în barcă cele două trupuri. George începu îndată să se ocupe de ei, căutând să le facă respiraţie artificială.

Uriaşul mai dădu câteva târcoale, dar nedescoperind nimic, pomi cu viteză înapoi spre submarin.

II.
DESCOPERIRI MISTERIOASE.

DUPĂ VREO ZECE MINUNTE auzi un strigăt uşor din stânga, încetini viteza bărcii şi opri în fata submarinului. Căpitanul Farrow, care-i anunţase prin strigătul acesta, schimbase locul unde se afla vasul, căci Petre ştia exact că îl lăsase cu mult mai departe. George şi Uriaşul aveau să afle îndată, însă, de ce Farrow nu rămăsese pe locul dinainte, precum şi de ce nu pusese în funcţiune reflectorul, pentru a lumina corabia-fantomă.

— Aţi procedat cu neprevedere apropiindu-vă de locul unde s-a scufundat corabia, îi întâmpină căpitanul. Nu lipsea mult să împărtăşiţi soarta ei. Eram împiedicat să vă dau un ajutor, ba a trebuit să-mi schimb şi poziţia, căci nu voiam să expun „Dox"-ul să fie lovit de o explozie care să-l nimicească.

— Explozie? întrebă George cu uimire. Crezi anume că corabia s-a scufundat în urma aruncării unei grenade sau a unei torpile?

— Da, dar explozia aceea n-a făcut nici-un zgomot şi nu-mi pot da seama de ce natură a fost. Tot aşa s-o fi întâmplat şi cu celelalte corăbii care au dispărut pe aici. Ele au zărit „epava" în lumina nesigură a nopţii, au pus în funcţiune reflectoarele şi astfel au oferit bandiţilor o ţintă sigură. Ah! văd c-aţi pescuit doi oameni, ăsta-i un succes mare, oricum. Duceţi-i repede în cabina-infirmerie, doctorul Bertram se va ocupa de ei. Dacă vor putea fi salvaţi, ne vom înapoia în port şi-i vom debarca, după ce ne vor fi povestit, fireşte, ce ştiu despre corabia-fantomă. Barca de aluminiu rămâne pe punte, vom avea poate nevoie din nou de ea. În curând

Petre luase pe umăr pe unul din salvaţi şi-l duse în interiorul vasului. Kard făcu la fel cu al doilea. Farrow îi urmă, însoţit de George.

Doctorul Bertram îl examina pe cel dintâi, îi luă pulsul şi în cele din urmă, zise :

— Nici n-o înghiţit atâta apă cât credeam eu la început. Dar respiraţia nu e deloc cum trebuie să

fie: de fapt nu mi explic de ce a căzut în nesimţire. Voi încerca cu aparatul de oxigen. Dacă nu mă înşel, s-a intoxicat cu un gaz necunoscut mie, care ameţeşte numai, dar nu are efect mortal. Inima funcţionează absolut normal, ia să vedem ce facem.

Luând aparatul de oxigen, doctorul îl puse în funcţiune, şi rezultatul fu uimitor, căci după numai câteva minute leşinatul începu să respire adânc, deschise ochii mari şi privi rătăcit în jur. Apoi. ridicându-se în capul oaselor, întrebă:

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine? Unde e corabia-fantomă ?

— Vei afla îndată, răspunse Farrow. În primul rând să-l readucem la viaţă şi pe colegul d-tale.

— Ah! ăsta e timonierul Anders, eu sunt Hendrik Grooven, olandez de origine şi corabia aparţine tatălui meu.

În timpul acesta, doctorul Bertram se ocupă de celălalt leşinat. După un tratament scurt cu aparatul de oxigen, îl readuse şi pe el în simţiri şi îndată ce deschise ochii, izbucni :

— Drace ! M-au ameţit rău, nu glumă! Ah! mi se pare că sunt pe un submarin, dacă nu mă înşel! Cum se face asta? Stătusem la cârmă când am zărit corabia-fantomă.

Ochii săi vii priveau cu oarecare bănuială spre căpitan. Tânărul olandez se uită şi el cam speriat la Farrow, când îl auzi pe timonier vorbind de submarin. Căpitanul zâmbi însă şi zise:

— Întocmai, domnilor, vă aflaţi în momentul de faţă pe un submarin. Poate că nu vă e necunoscută persoana mea, mă numesc Farrow.

Hendrik Grooven tresari, timonierul, însă sări deodată de pe masa de operaţie şi luând poziţie în faţa lui Farrow zise:

— Îmi daţi voie, domnule căpitan, să vă spun cât de bucuros sunt să va cunosc.

Farrow îi strânse mâna cu putere, apoi se întoarse spre olandez şi spuse:

— Întâmplător, am fost astă-seară în Bandjermasin, unde am debarcat pe unul din fraţii Nieuvenhuls, pe care l-am salvat din mâinile piraţilor crucii. Cu prilejul acesta am aflat pentru prima oară povestea cu corabia-fantomă care m-a interesat mult, deoarece anumite cercuri bănuiesc că eu sunt amestecat aici. Părăsind portul cu o barcă de aluminiu, am văzut vasul d-voastră trecând prin faţa noastră. Când am ajuns la submarin, primul meu ofiţer mi-a comunicat că a observat o corabie suspectă, semănând cu o epavă. Am pornit după d-voastră, am zărit epava şi apoi am fost de faţă, fără voie, la tragedia care s-a desfăşurat. Probabil că vasul misterios a lansat împotriva d-voastră o bombă, care explodează fără să facă zgomot dar conţine un gaz care produce ameţeală. Fiul meu împreună cu un marinar se aflau într-o barcă în apropiere de locul nenorocirii şi astfel au izbutit să vă pescuiască.

— Ah! n-aţi putea să-l trimiteţi o torpilă în coastă acestei corăbii-fantomă, domnule căpitan? strigă timonierul, cu mânie. Acum îmi dau seama cum s-au prăpădit corăbiile cu încărcături preţioase, dispărute în anii din urmă.

— Aş fi făcut-o poate, zise Farrow, dar nu mai era timp, căci lumina reflectorului d-voastră a dispărut tot atât de repede cum a apărut. Afară de asta, am fost nevoit să mă îndepărtez de locul unde mă aflam, căci mă temeam să nu împărtăşesc soarta dumneavoastră.

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, încuviinţă Anders. Şi ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Vă voi debarca pe dumneavoastră amândoi, după care voi încerca să lămuresc misterul epavei.

Hendrik Grooven îşi drese glasul, apoi zise:

— N-ar fi cu putinţă, domnule Farrow, ca această presupusă epavă să ascundă un submarin? În felul acesta mi-aş explica de ce nu se arată niciodată în timpul zilei. Sau poate să fie şi o remorcă, pe care submarinul o târăşte după el,

pentru ca să poată trage în voie asupra unul vas care s-or opri brusc în faţa sa. încărcătura preţioasă a corăbiilor scufundate poate fi apoi scoasă la suprafaţă cu ajutorul scafandrilor submarinului. Nu-i aşa, că presupunerea mea poate fi exactă?

Spunând acestea, ochii olandezului priveau scrutător la căpitan. O clipă, Farrow se făcu roşu de mânie, apoi, însă, zâmbi şi zise liniştit:

— E drept, domnule Grooven, presupunerea d-tale nu-i de dispreţuit. Te admir că ai izbutit să găseşti soluţia atât de repede. Ei, dar nu mă tem să pornesc lupta împotriva altul submarin, deşi nu prea împărtăşesc în totul părerea dumitale. Nu face nimic, însă, poţi povesti liniştit la Bandjermasin care e părerea dumitale şi atunci, cel puţin, nu vom mai fi suspectaţi noi. Iar asta ar fi cât se poate de bine.

— Hm! nu asta voiam eu să spun, murmură tânărul olandez, încurcat.

Apoi însă adăugă:

— Dar de ce spuneţi că ar fi cât se poate de bine!

— El, spuneam şi eu aşa, răspunse căpitanul, cu nevinovăţie. Mă gândeam că oamenii n-ar mai fi nevoiţi să-şi frământe creierul cu corabia-fantomă. Dar, uite că ne-am apropiat de port, veniţi, vă rog, pe punte, vă voi duce pe uscat eu o barcă.

— Domnule căpitan, vă rog respectuos să-mi îngăduiţi să rămân pe submarin, interveni atunci timonierul Anders, luând poziţie de drepţi în faţa lui Farrow. Corabia noastră s-a prăbuşit, după cum ştiţi. Cred, insă, că v-ar putea fi de oarecare folos, domnule căpitan, deoarece cunosc bine de tot coastele de pe aici. Vă voi ajuta cu dragă inimă în opera de răzbunare împotriva corăbiei-fantomă.

— Domnule Anders, zise atunci Hendrik Grooven, aspru, te poţi considera concediat din serviciul meu, fără nici-un drept la vreo despăgubire.

— Bine, domnule Anders, te primesc în slujba mea, zise Farrow, prietenos. Rămâne la buna d-tale plăcere cât vrei să stai. Pentru moment, ne vom ocupa să lămurim chestia cu epava misterioasă.

Grooven o luase înainte, spre punte, şi ceilalţi îl urmară. După ce se urcă în barca de aluminiu, condusă de Petre, strigă:

— E foarte ciudat, Anders, că ai mers cu vasul atât de aproape de coastă, încât a trebuit să ne lovim de corabia-fantomă, şi că ai fost salvat iar acum ai să rămâi pe submarinul acesta. Îmi pare nespus de rău, dar chestia asta trebuie s-o aduc la cunoştinţă prefectului de poliţie.

Anders mormăi o înjurătură, dar Farrow râse şi-i strigă olandezului :

— Cred că ai avut grijă să-ţi asiguri pentru o sumă frumuşică încărcătura de preţ, d-le Grooven.

Tânărul nu răspunse, dar Rindow, care se afla lângă Farrow, întrebă uimit:

— Ce voiai să spui cu asta, domnule căpitan.

— Nu mi-a plăcut deloc tinerelul acesta şi am vrut să-l necăjesc niţeluş, răspunse Farrow. Şi-a exprimat pe şleau bănuiala împotriva noastră. Domnule Anders, aveaţi într-adevăr încărcătură de preţ pe corabie?

— Da, domnule căpitan, din câte ştiu eu, aveam mătase împachetată în baloturi impermeabile, apoi lăzi de tablă în care se aflau idoli din metale preţioase. Dacă nu mă înşel, toată marfa asta a fost asigurată pentru o sumă de o jumătate milion de florini olandezi.

— Hm! Interesant de tot! zise Farrow, gânditor. În asemenea condiţii face să-ţi scufunzi vasul, mai ales dacă ai apoi posibilitatea să scoţi marfa afară, cu ajutorul scafandrilor. Dar, ia spune, domnule Anders, era hotărât de la început ca acest tânăr Grooven să plece la drum?

— Nu, răspunse timonierul, surprins, s-a îmbolnăvit subit secundul şi atunci a fost luat el. Acum îmi dă si mie în gând că se împotrivise din

toate puterile, dar căpitanul, tatăl său, căruia îi aparţine afacerea, a insistat cu tot dinadinsul. Hm! e ciudat!

— Ce e ciudat ? întrebă Farrow, cu interes.

— Ieri l-am văzut pe tânărul Grooven stând de vorbă cu un european străin. Discutau cu mare însufleţire. Apoi, când străinul ăla a dispărut, el părea transformat cu desăvârşire. Până-n clipa aceea, încercase în fel şi chip să scape de obligaţia de a pleca la drum, dar apoi n-a mai zis nimic ba părea chiar încântat. Nu ştiu ce să însemne toate astea, dar a fost ciudat, oricum.

— Da, ai dreptate, zise Farrow. Ce înfăţişare avea străinul ăla ? L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea ?

— Fireşte, domnule căpitan. Era cam mărunţel de statura, dar îndesat şi cu figura ascuţită. Ochii lui te izbeau din primul moment, erau negri şi aveau o strălucire cum n-am mai văzut încă la un om.

— Bine, să ne întipărim în minte lucrul acesta, zise căpitanul. Ah! uite că se întoarce Petre. Acum va trebui să vedem cum facem să ne apropiem de corabia-fantomă fără să ne primejduim viaţa.

Uriaşul ridică singur pe punte barca de aluminiu; camarazii săi o demontară şi o duseră în interiorul vasului.

— Ei, Petre, a ajuns cu bine pe uscat domnul Grooven, întrebă Farrow.

— Da, da, mormăi Uriaşul, numai că a avut ghinionul, la coborâre, sa alunece şi să cadă peste bord. A durat mult până să dau de el. Dar bine a păţit, căci a avut neobrăzarea să vorbească iar pe seama domnului căpitan.

— Hm şi zici că a alunecat, întrebă Farrow, râzând. Dar cred ca nu s-a întâmplat nimic!

— Nu, domnule căpitan, a înghiţit o groază de apa, dar i-am scos-o eu afară şi acum nu mai are nici pe dracu!

Petre cobori în turn şi căpitanul i se adresă lui Anders.

— Aşa, vine jos să te prezint noilor dumitale camarazi. Apoi vom porni încetişor spre locul catastrofei. Te pomeneşti că vedem pe acolo lucruri interesante de tot. De altfel, cred că afacerea asta poate deveni foarte primejdioasă pentru noi. Dar trebuie să punem totul în mişcare, ca să limpezim misterul vasului-fantomă, căci onorabilul Hendrik Grooven va căuta să convingă autorităţile că noi suntem autorii fărădelegilor. Aşa ceva nu se înghite, vorba aceea!

Farrow îi dădu lui Plundow indicaţii să meargă vreo cinci kilometri spre sud, apoi s-o la spre vest. Viteza vasului era redusă, căci se putea presupune că bandiţii de pe corabia-fantomă vor cerceta toată zona pentru a se pune la adăpost de surprize.

Farrow îl conduse pe Anders în sala echipajului şi-l prezentă tovarăşilor. Apoi se întoarse cu el în turn şi-l întrebă:

— Domnul Anders, spuneai că cunoşti bine coastele de pe aici. Exista prin apropiere golfuri în care se pot ascunde vase de mărimea unei corăbii, fără ca să poată fi văzute dinspre mare ?

— Fireşte, domnule căpitan, numai eu cunosc cel puţin o duzină de asemenea golfuri şi sunt încredinţat că există mai multe.

— Ah! asta e foarte interesant, zise Farrow. îngândurat. Va trebui să cercetăm mâine, pe sub apă. Poate că, cu prilejul acesta, dăm de ascunzătoarea corăbiei-fantomă. Opriţi maşinile! strigă el apoi în tubul acustic.

Când vasul îşi încetini viteza, continuă, adresându-i-se lui Anders:

— Aşa, acum cred că suntem cam în direcţia locului unde s-a scufundat corabia. Vom rămâne câtva timp aici, apoi vom porni spre nord, direct spre locul cu pricina.

— Credeţi, domnule căpitan, că vom da de corabia-fantomă? întrebă Anders.

— Da, cu siguranţă. Bandiţii vor încerca acum să scoată la suprafaţă încărcătura vasului. Dacă n-ar fi fost ăsta gândul lor, n-ar fi avut nevoie să scufunde atâtea vase.

— Fireşte, dacă o fi vorba de escrocherii cu asigurarea. Prea mult n-or fi câştigat de pe urma asta bandiţii, căci în ultimul an au fost înpăgubite multe firme de seamă prin pierderi de vase, care, desigur, n-au nimic de-a face cu oamenii aceştia. Da, chiar dacă aceste firme au primit şi sumele asigurate, sunt totuşi păgubite, deoarece afacerile lor au dat înapoi, din cauza neîncrederii fireşti a expeditorilor. Aşadar, lucrurile trebuie să stea aşa cum spuneţi d-voastră, domnule căpitan, bandiţii care se ascund în dosul corăbiei-fantomă jefuiesc vasele scufundate. Până la vreo zece kilometri depărtare de coastă, fundul mării e atât de neted, încât îşi pot face treburile în voie.

— În cazul acesta, dacă vom cerceta mai amănunţit fundul mării pe aici, vom da, desigur, de multe epave, zise Farrow. Părerea mea este că bandiţii şi-au ales tocmai din acest motiv coasta asta pentru operaţiile lor. Dar lasă, vom încerca noi totul ca să punem mâna pe ei.

— Domnule căpitan, zise timonierul cu şovăială, eu găsesc că pe întuneric n-or putea scoate ei la suprafaţă mărfurile scufundate. Cu lumină nu pot lucra, căci se abat multe vapoare pe aici în timpul nopţii. Dar nici în timpul zilei n-o pot face, şi atunci...

— Hm! făcu căpitanul, e şi nu e aşa. Ia spune, se pescuieşte mult pe coasta de aici?

— Da, tot pescuitul se află în mâinile unei firme americane, Willlamson Brothers, care trimite vasele ei proprii încoace. Mă cam îndoiesc dacă, cu sistemul acesta costisitor. Îşi scoate cheltuielile. Are în exploatare şase vase, or fi pescuind ei şi mult, nu-i vorbă, dar cum îşi pot valorifica toate cantităţile acestea? E drept, după cât ştiu, fac şi conserve şi poate că astfel s-o scoată la capăt.

— Hm! „Williamson Brothers” spuneţi? Ciudat lucru că tocmai o firmă americana s-a apucat să facă pescărie în stil mare pe aici. Dacă ar fi fost în Coreea, hai să zic, mai vii de acasă! Acolo sunt perspective să găseşti peşti scumpi în cantităţi mari. Dar aici? Ia spune, firma asta îşi are sediul în Baidjermasin? De acolo expediază marfa?

— Nu, s-a stabilit la Kop Malalajor, cam la o sută de kilometri spre apus. De fapt au un mic birou şi la Baidjermasin, unde primesc poştă din când în când.

— Mi-ai comunicat un fapt de mare însemnătate, domnule Anders, zise căpitanul. Sunt de părere c-ar trebui să ne ocupăm mai de aproape de această firmă. E lucru sigur că nu a căpătat fără vreun motiv puternic exclusivitatea de a pescui pe coastă. Ascultă ce spun eu, domnule Anders. Firma asta o fi având ceva de-a face cu „nava-fantoma”, daca nu cumva e chiar ea în persoana, ca să zic aşa.

— Dumnezeule! exclamă timonierul, acum mi-aduc aminte unde l-am văzut pe omuleţul acela gras, care stătuse de vorba cu Hendrik Grooven înainte de plecarea noastră. Da, da, l-am zărit odată în biroul firmei „Williamson Brothers”. Dar, domnule căpitan, s-ar părea ca nici domnul Hendrik n-ar fi străin de afacere, în cazul acesta!

— În ce relaţii se afla Hendrik cu tatăl său! cerceta Farrow.

— Foarte proaste. Bătrânul Grooven o fost un om tare de treabă şi mai că nu-mi vine să cred că se află acum pe fundul mării. Hendrik e un chefliu, i-a făcut multe necazuri tatălui tău şi după cât am auzit e înglodat în datorii până peste cap. Mă gândesc cu groază, domnule căpitan, că pentru a face rost de bani, s-o fi amestecat în afacerea asta, în care tatăl său şi-a găsit moartea.

— Totul e cu putinţă în lumea noastră! zise căpitanul cu seriozitate. Banul e ochiul dracului şi câţi copii nu şi-au ucis părinţii de dragul lui! Acum

văd ceva mai limpede, domnule Anders. Fusese hotărât dinainte să se scufunde corabia lui Grooven si Hendrik voia să-si plătească datoriile cu banii luaţi de la asigurare. Când a fost vorba să plece el însuşi la drum, l-a cu prins frica; s-a liniştit, însă, după ce a stat de vorbă cu reprezentantul firmei „Williamson Brothers". Poate că au izbutit să-l convingă că scapă cu viaţă dacă va sta în spatele vasului, la cârmă, sau poate că i-au făgăduit că nu vor scufunda corabia chiar îndată. De aceea nu s-a mai împotrivit. Ascultă ceţi spun eu, aşa stau lucrurile, domnule Anders! Fireşte că banda nu s-a mai sinchisit de el apoi, pentru ea principalul fiind încărcătura de preţ.

— Drace! Aveţi perfectă dreptate, domnule căpitan! exclamă timonierul. Ce-ar fi să dăm imediat de ştire poliţiei cum stau lucrurile ?

Farrow izbucni în râs. Apoi răspunse:

— Eu cred că poliţia nu va mai putea de bucurie când ne-om prezenta noi, ca să ne poată aresta. Hendrik Grooven are, desigur, mai multă trecere decât fostul său timonier şi chiar decât căpitanul Farrow, urmărit cu înverşunare de fostele puteri, aliate. Nu eşti şi dumneata de aceeaşi părere? Nu, domnule Anders, cu poliţia nu-i nimic de făcut, trebuie să lămurim chestia prin propriile noastre puteri, oricât de greu şi primejdios ar fi. Şi acum, cred că am stat destul de vorbă, deşi nu neam pierdut timpul degeaba şi vom porni la drum să vedem dacă nu cumva descoperim ceva suspect.

Cu viteză redusă, submarinul pluti lin spre coastă, spre punctul unde, cu câteva ceasuri înainte, corabia lui Grooven se scufundase.

Căpitanul ştia bine că se afla în mare primejdie. Bandiţii care lucrau cu astfel de arme şi mijloace aveau, desigur, pe vasul lor un post de radio, datorită căruia puteau fi informaţi repede de omul lor de încredere din Bandjermasin. Dacă Hendrik Grooven s-o fi dus acum la acest personaj, atunci nu mai încăpea îndoială că cei de pe corabia-

fantomă şi primiseră vestea că submarinul lui Farrow se află la faţa locului şi că vestitul căpitan, spaima bandiţilor de mare, hotărâse să se ocupe de lămurirea misterului.

Şi atunci se putea aştepta în orice clipă să împărtăşească soarta corăbiei lui Grooven.

III.
O ÎNTREPRINDERE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

CU CÂT SUBMARINUL înainta mal spre nord, apropiindu-se de coasta primejdioasă, Farrow devenea tot mai neliniştit.

În cele din urmă, dădu comanda de afundare. Marinarii care se aflau pe punte, printre care George şi Petre, coborâră în grabă scăriţa turnului, capacul fu închis, apoi minunatul vas începu să se lase în apa. În vreme ce pompele umpleau tancurile de balast. Farrow afundă „Dox"-ul la vreo opt metri numai şi înălţă periscopul doar atât cât să lase la suprafaţa apei. Două minute se scurseră de la această manevră, când Farrow tresări cu putere. Teama lui se dovedea îndreptăţită.

Trei fâşii luminoase străbătură deodată întunericul. Erau atât de bine orânduite, încât formau o prelungire şi luminau apa pe o mare întindere. Se rotiră încetişor în semicerc, luminând mai întâi coasta spre răsărit, apoi rătăcind deasupra apei pentru ca, după ce luminară coasta de apus, să se stângă brusc.

Farrow răsuflă uşurat. Dacă s-ar fi lăsat la fund numai cu câteva clipe mai târziu, submarinul ar fi fost descoperit cu ajutorul acestor fâşii luminoase. Şi atunci, soarta lui ar fi fost pecetluită.

Cele trei lumini de reflectoare păreau să fi venit dinspre coastă, dar aproape exact în spatele locului unde se petrecuse nenorocirea. Aşadar, era totuşi posibil ca acolo să fie scafandri la lucru, pentru a scoate la suprafaţă încărcătură vasului scufundat.

Da, căpitanul era chiar sigur de asta, căci banda ştia de acum că tânărul Grooven şi timonierul fuseseră salvaţi şi că Anders se afla chiar pe submarinul lui Farrow. Trebuiau să presupună că Hendrik Grooven va da de ştire poliţiei şi poate chiar a doua zi dimineaţă vase ale guvernului vor face de strajă la locul nenorocirii, până la ridicarea corăbiei.

Dar cum putea Farrow să stabilească lucrul acesta? Misterioasa epavă, care se folosea de arme atât de primejdioase, era, desigur, aproape de locul cu pricina. Dacă oamenii lucrau la lumina lămpilor în interiorul corăbiei, cu greu ar fi observat ceva, prin fereastra de la proră, iar reflectoarele pe care le construise Hagen şi a căror lumină răzbătea prin apa nu trebuia să le pună în funcţiune, căci ar fi atras atenţia duşmanului care nu l-ar fi cruţat deloc.

— Domnule Anders, se adresă el timonierului, cât de adâncă e apa în locul unde s-a scufundat corabia?

— Ce-l puţin zece metri, răspunse Anders. Fundul mării se înclină apoi treptat spre sud, în aşa fel încât, la o depărtare de trei kilometri de coastă, adâncimea mării e de cincisprezece metri.

— Hm! ăsta e un câmp ideal de activitate pentru bandă, zise Farrow. Sunt sigur, însă, că ne-om pricepe noi să le stricăm afacerea, N-avem încotro, trebuie să ne ţinem de capul lor. E drept, riscăm să ne prăpădim de pe urma vre-unuia din proiectilele acelea misterioase cu care lucrează bandiţii, dar cel puţin ni se va recunoaşte nevinovăţia când se va da de rămăşiţele submarinului.

— Domnule căpitan, poate că tânărul Grooven a spus adevărul fără să-şi dea seama atunci când a afirmat că epava aceasta ar servi de acoperitoare unui submarin! Voia să lovească în dumneavoastră cu asta, dar chiar dacă n-o fi ştiut în mod exact, poate că totuşi a ghicit cum stau lucrurile!

— La drept vorbind, eu n-aş putea crede ca un al doilea submarin să mai dea târcoale pe aici, zise Farrow, dar admiţând totuşi că aşa este, nu poate fi decât unul american. Ştiu eu ce să mai zic? În privinţa asta, bandiţii americani sunt foarte bine organizaţi. Dar, ia spune, de cât timp datează firma „Williamson Brothers”?

— De peste un an de zile, domnule căpitan. Cam tot pe atunci au început să dispară corăbiile pe aici. Să fi venit indivizii ăia tocmai din America, ca să-si stabilească aici câmpul lor de operaţii criminale ?

— Nu-i deloc exclus. Ba asta dovedeşte chiar că au lucrat cu cap. Pe coastele americane nu puteau să opereze prea mult timp, căci acolo paza se face cu mijloacele cele mai modeme, în primul rând cu avioanele. În schimb, pe aici se produc atâtea taifunuri pe seama cărora se poate pune uşor dispariţia unui vas, apoi coastele sunt foarte primejdioase prin locurile astea şi înainte de toate – se ştie de ani de zile că eu îmi fac veacul pe aici.

— Ah ! Asta înseamnă că banda şi-a făcut socoteala de la început că bănuiala ar putea cădea asupra dumneavoastră, domnule căpitan, zisa Anders, spumegând de furie. Asta e o mârşăvie fără seamăn.

— O astfel de întreprindere nu putea fi pusă la cale decât de un cap genial, răspunse Farrow. E mai mult ca sigur că s-a întemeiat pe această posibilitate. Dar despre asta vom sta de vorbă mai târziu, acum să vedem dacă nu putem descoperi ceva.

Submarinul se apropia de coastă şi căpitanul socoti că se afla doar la cinci sute de metri de locul nenorocirii. Îşi încorda auzul.

Deasupra apei se auzea zgomotul unei elice de vapor, pusă în mişcare, după cât se pare, de un motor puternic. Sunetul era, însă, slab, cea ce însemna că vasul se afla la patru sute de metri de submarin.

În întunericul care se lăsase asupra mării, Farrow nu putea să vadă nici măcar umbra vasului cu pricina. Zgomotul elicei se pierdu spre răsărit, apoi amuţi brusc; de fapt, prea brusc, dar căpitanul nu dădu atenţie faptului. Ceva mai târziu, însă, avea să-si reamintească în chip neplăcut de asta, spunându-si că faţă de un duşman atât de primejdios se cuvenea să fie cu cea mai mare băgare de seama.

Farrow privea prin periscop, aşteptându-se să vadă ivindu-se lumina unui reflector, dar aşteptarea îi fu zadarnică. ÎI chemă pe Rindow şi-i dădu în primire periscopul, spunându-i să fie atent la tot ce se petrece. Apoi, însoţit de George şi Anders, se duse în cabina de la proră şi trase obloanele de oţel de la ferestrele ce se aflau acolo.

Apa neagră era luminată din când în când de puncte şi linii strălucitoare, care nu erau decât peştii pe care natura îi înzestrase cu lumină proprie. Anders râmase uimit văzând instalaţia asta minunată, apoi privi cu încordare în întuneric.

Submarinul se târa încetişor spre nord, apropiindu-se de locul unde se produsese catastrofa. Când ajunse la cel mult o sută de metri, vasul se izbi de o piedică elastică şi în clipa următoare fu împins cu putere îndărăt.

— Domnule căpitan! strigă Anders, care îşi lipise faţa de geam, e o plasă, o plasă de oţel.

Căpitanul îşi dădu şi el seama de situaţie în aceeaşi clipă. Vaporul a cărui elice o auzise cu câteva minute înainte trebuie să fi fost unul din cele şase vase de pescuit pe care firma „Willlamson Brothers” le adusese aici, pentru aşa-zisele ei afaceri pescăreşti. Un altul trebuia să fie ceva mai spre apus, dar acela a cărui elice o auzise târâse, desigur, plasa de oţel după dânsul şi o aşezase aici.

Ciocnirea submarinului trebuie să fi fost semnalizată undeva, căci Farrow auzea acum lămurit zgomotul câtorva elice la apus şi la răsărit,

şi care se apropia din ce în ce. În clipa aceasta, căpitanul îşi dădu seama limpede de planul duşmanului.

Submarinul, a cărui prezenţă le fusese semnalată de complicele lor din Bandjermasin, urma să fie încercuit în reţeaua largă de oţel. Din moment ce se va întâmpla aşa, înseamnă că duşmanii lor nemiloşi aveau, desigur, mijloace să distrugă mult temutul submarin.

— Repede îndărăt! strigă căpitanul în acustic.

Elicea începu îndată să biciuiască apa şi se produse o zguduitură, încât Farrow şi însoţitorii săi fură izbiţi de pereţii cabinei.

De întors nu mai era vreme, submarinul trebuia să gonească îndărăt, ca racul, pentru a scăpa de primejdia ce-l ameninţa. Tot mal aproape se auzea dinspre răsărit şi apus uruitul elicelor, câteva clipe doar fi cercul se închidea în jurul vasului.

— Pregătiţi lansatoarele de torpile unu şi doi! strigă el în porta-voce.

După un minut se auzi glasul liniştit al lui Rindow, care răspundea :

— Lansatoarele de torpile sunt pregătite.

Dar, în răstimpul acesta scurt, situaţia se schimbase. Zgomotul elicelor se auzea aproape, încât se părea că cele două vase vor ciocni submarinul.

În clipa următoare, trupul de oţel al „Dox”-ului fu zgâriat de un corp mai tare; Farrow trase repede obloanele de la ferestre, mersul vasului fu împiedicat un moment, dar apoi îşi luă viteză, gonind îndărăt.

— Babord ! strigă căpitanul Farrow după câteva clipe.

Vasul se roti ca o sfârlează, apoi fu izbit în coastă şi ameninţat să-şi piardă echilibrul. Dar îşi reveni repede şi porni ca o săgeata spre sud, până ce căpitanul dădu comanda:

— Jumătate viteză la motoare.

Răsuflând uşurat, îl privi pe Anders, care stătea nedumerit şi făcea ochii mari:

— Aşa, am scăpat ca prin urechile acului.

— Dumnezeule, dar ce fu asta? bâlbâi timonierul.

— Ceva simplu de tot. Voiau să ne încercuiască în plasa de otel. Cele două vapoare, care desfăşurau o viteză mare, se apropiau din direcţii opuse, urmând să se întâlnească. Cred că au prins de veste că am scăpat În ultimul moment din încercuirea plasei, care trebuia să se strângă În jurul nostru. Am bănuit imediat că avea să se producă o explozie În interiorul reţelei, de aceea am dat comando de babord, dar cu toate astea tot n-am scăpat de o izbitură destul de puternică.

— Hm! făcu Anders, trebuie să fie o bandă care lucrează repede si fără cruţare, dispunând de mijloace cu adevărat grozave. Dumnezeule, n-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva.

— Dragă domnule Anders, zise căpitanul zâmbind, gândeşte-te bine dacă vrei să râmai cu noi. Asemenea incidente nu ne prea înspăimântă, suntem obişnuiţi cu ele. Acum, hai în turnul de comandă să vedem dacă nu putem observa ceva pe mare.

Când Farrow ajunse în turn, Rindow îi comunică:

— Cele trei reflectoare cercetează marea. Ah! văd două vaporaşe, desigur acelea ale căror elice le-am auzit. A! s-au stins reflectoarele.

— Hm! asta înseamnă că au vrut numai să se încredinţeze dacă ne-am prăpădit într-adevăr, zise Farrow. Deoarece nu vor vedea, însă, petele, de ulei caracteristice la suprafaţa apei, vor şti că am scăpat. Ia să chibzuim acum ce avem de făcut. Cum ne-am putea apropia noi de epava corăbiei scufundate? Probabil că au pus În jurul ei instalaţii de semnalizare. Ia staţi, prin explozie, reţeaua de oţel a fost distrusă, ce-ar fi să mai încercăm o dotă ?

— Domnule căpitan, comunică Rindow, care nu-şi dezlipea ochiul de pe lentila periscopului, cele trei reflectoare luminează din nou marea, de data asta de la apus spre răsărit. Cele două vase s-au depărtat unul de altul, dar văd la apus ivindu-se alte două, unul stă pe loc, celălalt se îndreaptă cu viteză mare spre răsărit. Cred că au întins o nouă reţea.

— Mă gândesc să distrug reţeaua aceasta cu o torpilă, dar blestemata aia de firmă americană posedă şase vapoare şi tare mă tem că ultimele două vor întinde altă reţea. Hm! acum chiar nu mai ştiu ce e de făcut. Sunt încredinţat că lucrează scafandrii la corabia scufundată. Dar cum să ne apropiem de el? E aproape cu neputinţă, căci armele duşmanului sunt grozave.

George, care se afla în spatele tatălui său, interveni.

— Tată, de ce n-ar fi posibil să mă duc eu acolo, cu Petre şi Kard? Dacă marea e adâncă numai de zece metri pe aici, putem cobori mult mai lesne. Voi tăia şi reţeaua de sârmă, fără ca bandiţii să prindă de veste. În costumele inventate de doctorul Jellot ne putem mişca în voie şi apropiindu-ne de corabia scufundată, vom observa ce se petrece. Ce părere ai de propunerea mea, tată?

— Nu-i deloc rea, George, răspunse căpitanul, după ce chibzui câteva clipe. Şi nici primejdia pentru voi nu poate fi prea mare, după socoteala mea. Partea grea, însă, este cum să părăsiţi submarinul. Mai mult ca sigur că bandiţii cercetează marea, şi cum vreţi voi să părăsiţi turnul fără să fiţi observaţi, chiar dacă ne vom ridica numai atât cât să atingem cu el suprafaţa mării?

— Domnule căpitan, reflectoarele au început iar să lumineze marea, comunică Rindow . În clipa aceea, merg de la răsărit spre apus.

— Tată, putem totuşi ieşi, zise George. Vom înainta acum până ce ajungem aproape de reţeaua de sârmă, apoi ne ridicăm atâta cât să atingă turnul suprafaţa apel. Când reflectoarele vor fi trecut pentru o clipă peste noi. Ieşim la repezeală afară şi ne lăsăm În mare. Până să vă învăluie din nou lumina lor, voi aţi şi închis capacul şi v-aţi afundat.

— Toate astea sunt bine ticluite, dragă George, dar eu mă tem că banda a prevăzut reţeaua de oţel cu instalaţii de semnalizare foarte sensibile. Se poate lesne întâmpla ca să vă încercuiască şi pe voi, întocmai cum era să ni se întâmple şi nouă şi dacă s-o produce vreo explozie, sunteţi pierduţi.

— Tată, zise George, cu bucurie, l-am rugat pe domnul Hagen al nostru să-mi construiască o lampă de buzunar care să lumineze şi în apă. Uite-o aici! Cu ajutorul ei, vom putea examina reţeaua în locul prin care vom vrea să ne strecurăm, fără să atragem atenţia bandiţilor care spionează de sus. Fireşte că voi tăia fiecare sârmă suspectă şi voi fi cu mare băgare de seamă: vom lua cu noi foarfeci ascuţite pentru scopul acesta. În privinţa asta, poţi fi liniştit, tată. Te rog din suflet, lasă-mă să-mi pun planul în aplicare. Gândeşte-te că e vorba să înlăturăm bănuiala care planează asupra noastră.

— Da, dragul meu, acesta e lucrul principal. Oricâte fapte bune am făcut până acum, oricâte vieţi omeneşti am salvat, oamenii vor uita totul într-o clipă când bănuiala aceasta grea va apăsa asupra noastră şi toţi vor începe să strige în gura mare că suntem ucigaşi şi bandiţi ordinari. Aşa-i lumea, ce să-i faci ! Tu n-o cunoşti încă, eşti prea tânăr. Da, băiete, în principiu sunt de acord cu planul tău, deşi îţi primejduieşti viaţa prin punerea lui în aplicare. Dar ce folos vom avea dacă veţi stabili într-adevăr că vasul scufundat e jefuit de bandiţi? Nu vom putea face dovada, nu-i cunoaştem pe făptaşi şi, afară de asta, nici-un judecător de prin partea locurilor astea nu ne va da crezare.

— Tată, eu am presimţirea că stabilirea acestui fapt va fi de mare însemnătate pentru noi, stărui George. Te rog din suflet, dă-mi voie să pornesc cu Petre şi Kard!

— Dumnezeule, sfinte! exclamă Anders. Cum de-i dă în gând băiatului să întreprindă aşa ceva? Domnule căpitan, am auzit multe despre faptele d-voastră de vitejie, dar asta n-am crezut cu putinţă. Dacă, dacă veţi izbuti să... cum să zic... să duceţi la bun sfârşit chestia asta, eu... eu voi debarca pe uscat. Am nevastă şi copil şi mă tem să nu rămână fără sprijin în viaţă.

— Dragă Anders, zise căpitanul, eu cred că dacă n-am fi fost noi, teama dumitale ar fi fost de mult un fapt împlinit. Dar ai dreptate, ai prins rădăcini prin locurile astea şi nu trebuie să te muţi în altă parte, mai ales nu trebuie să-ţi pui viaţa în pericol, luând parte la aventuri primejdioase, fără de care noi însă n-am putea trăi. Vei rămâne cu noi până vom lămuri misterul corăbiei-fantomă, apoi te vei întoarce acasă. Trebuie chiar să rămâi până atunci, căci Hendrik Grooven va fi purtat el de grijă să prezinte lucrurile cum îi vine lui mai bine, dându-te drept complicele nostru. Cred că-ţi dai şi dumneata seama de asta?

— Da. Aveţi dreptate, răspunse timonierul, îngândurat. Nu m-am gândit prea bine la chestia asta. De-abia acum îmi dau seama cât de ticălos este Hendrik acesta. El îşi va face declaraţia în faţa procurorului şi desigur că i se va da crezare, căci e fiul proprietarului corăbiei scufundate. Da, domnule căpitan, rămân cu trup şi suflet al dumneavoastră, chiar de-ar trebui să trec prin iad. Acum e vorba şl pentru mine să-mi salvez renumele, pe care ticălosul acela l-a murdărit, desigur.

— Bravo, Anders! strigă Farrow, acum ştiu că mă pot bizui pe dumneata în toate privinţele. Să revenim la chestie, însă. Ce se mai zăreşte, Rindow?

— Domnule căpitan, cele trei reflectoare se îndreaptă acum din nou de la apus spre răsărit, raportă primul ofiţer. A fost aşadar o pauză de patru minute.

— Ah! să ne spui atunci când va atinge lumina lor periscopul nostru! strigă Farrow.

— Acum! răspunse Rindow după câtva timp.

— Aşadar, în total şapte minute, zise căpitanul. Ceea ce înseamnă că au nevoie de încă trei minute până ce reflectoarele să lumineze coasta spre răsărit, apoi pauza de patru minute şi încă o dată trei minute până ce razele să ne atingă din nou. Aşadar, avem zece minute şi cred că e de-ajuns ca să dăm drumul scafandrilor peste bord.

— Prea de-ajuns, tată! strigă George, cu însufleţire. Avem nevoie de cel mult cinci minute ca să ieşim din turn, poate că nici de-atâta. Iar între timp, voi vă veţi afunda.

— Hm! Două minute ca să ne ridicăm la suprafaţă, cinci minute pentru voi, două minute să ne lăsăm la fund, fac în total nouă minute îşi făcu Farrow socoteala. Da, tocmai bine! Pregătiţi-vă!

George alergă ca o furtună, strigându-l din fugă pe Petre si Kard. Timonierul zise cu admiraţie:

— Drept să vă spun, domnule căpitan, aş dori ca şi băiatul meu să ajungă într-o zi ca al dumneavoastră.

— În cazul acesta, ar trebui să fii si dumneata un tată la fel ca domnul căpitan al nostru, zise Plundow, dar nu prea cred că eşti.

IV.
O AVENTURĂ SUB APĂ.

GEORGE, PETRE ŞI KARD se îmbrăcară în grabă cu costumele luate de la complicii doctorului Jellot, apoi se înapoiară în turn. Intre timp, Farrow dăduse comanda de ridicare la suprafaţă, profitând de momentul când reflectoarele îşi plimbau lumina de la răsărit spre apus.

După câteva clipe, marginea turnului atinse oglinda apei. Petre Uriaşul se căţără pe scăriţa de fier, deschise capacul şi sări afară. George îl urmă, Kard la fel şi după patru minute cei trei scafandri se şi afundaseră în mare. Plundow închise repede capacul, apoi pompele aduseră din nou apa în tancurile de balast.

Când fâşiile de lumină ale reflectoarelor atinseră iarăşi marea, turnul submarinului era la doi metri sub apă. Farrow, care privea prin periscop, dădu din cap mulţumit şi zise :

— A mers strună până acum, să nădăjduim că cei trei tovarăşi ai noştri vor scăpa cu bine. Dacă vom observa însă că i s-ar întâmpla ceva unuia din el, să le arătăm bandiţilor că nu-i de glumit cu noi. Rindow! strigă el cu hotărâre, pregăteşte toate aruncătoarele de torpile. Ne vom ridica la suprafaţă dacă va fi nevoie, vom pune în funcţiune reflectorul şi vom arunca în aer toate vasele ce le vom întâlni.

Primul ofiţer dădu comanda mai departe cu toată graba. Căpitanul Farrow stătea la periscop. Părea o statuie şi nici-un muşchi nu-i tresărea pe chip, deşi ştia că fiul său se află pe fundul mării, expus celor mai mari primejdii, împreună cu cei doi tovarăşi. Dacă el îşi vor pierde viaţa cu prilejul acestei întreprinderi îndrăzneţe, căpitanul Farrow era hotărât să-l răzbune, cum nu s-a răzbunat încă nimeni în lumea asta.

Aşa se explica şi faptul că el rămânea atât de liniştit şi nemişcat, cu ochiul la periscop. Vedea cum lumina reflectoarelor se plimba încolo şi încoace deasupra mării, dar nu observa nimic suspect, care să-l arate că cel trei scafandri au fost descoperiţi. Bandiţii trebuiau să se simtă în mare siguranţă, dacă îşi continuau lucrul netulburaţi. Căpitanul era complet liniştit, cu atât mai mult cu cât, de la afundarea lui George şi a tovarăşilor săi, trecuseră zece minute.

Cei trei scafandri ajunseseră pe fundul mării şi ştiau bine încotro s-o apuce, dor, după opt minute de mers, George se opri fără voie.

Se ţineau unul de altul, ca să nu se piardă, şi la lumina lămpii de buzunar, tânărul zări în faţa lui plasa de sârmă, pe care o aşezaseră acolo cele două vase americane.

Cel trei tovarăşi mai văzură apoi că în plasa de oţel erau intercalate şi sârme de aramă, care erau, desigur, în legătură cu vreo instalaţie de semnalizare. Kard, fiind mecanic cu experienţă, tăia la repezeală fiecare sârmă în parte, dar avea grijă să nu atingă capetele între ele. De-abia când tăie toate sârmele de aramă, până la înălţimea unul stat de om, începu treaba la reţeaua propriu-zisă.

În curând, făcuse o spărtură prin care se puteau strecura. Ştiau bine că se aflau acum în vizuina leului, căci cu toată prevederea cu care lucrase Kard, se putea, totuşi, să îi scăpat ceva din vedere şi astfel bandiţii să capete de ştire. Şi atunci se putea produce în interiorul reţelei o explozie, care să-i omoare pe toţi.

Braţ la braţ, îşi urmau drumul. George stinse lampa şi peste câteva clipe zăriră în faţa lor punctuleţe luminoase; nu erau, însă, peşti înzestraţi de la natură cu lumină fosforescenţă, ci, după cât se părea, izvoare luminoase slabe, artificiale, care se mişcau încoace şi încolo, la distanţe aproape regulate,

George şi tovarăşii săi inventaseră un sistem special de comunicare, atunci când se aflau sub apă, în costume de scafandru. Acest sistem era aplicat cu ajutorul degetelor, cu care loveau în tact pe antebraţ.

— Trebuie să încercăm să „prindem” unul din aceşti „purtători de lumină”, le comunică George tovarăşilor săi, şi atunci vom avea un martor cât se poate de bun. Nici nu vom atrage atenţia când ne vom face apariţia în rândurile acestor bandiţi.

Cei doi uriaşi răspunseră că sunt de acord cu propunerea, apoi porniră cu toţii înainte.

După câteva minute, se izbiră de o piedică tare. Pipăind cu mâinile, constatară că era corabia scufundată de curând de banda misterioasă.

George, care luase comanda micului grup, comunică din nou:

— S-o luăm la stânga, în jurul prorei vasului, trebuie să stabilim ce i-a provocat scufundarea. Repede, poate mai punem mâna pe unul din scafandri.

Înaintară cu paşi grăbiţi şi când trecură de prora ascuţită, constatară că era complet distrusă. Gaura era atât de mare, încât or fi putut încăpea în ea un vagon de cale ferată, iar cei trei marinari îşi dădură seama că o astfel de avarie trebuia să provoace în mod fatal scufundarea imediată a vasului.

Se opriră din mers, căci din gura aceasta uriaşă ieşeau afară făpturi, care purtau în mână o lumină slabă, îndestulătoare. Însă, ca să le arate drumul. Ciudaţii indivizi târau după ei poveri grele, sau le purtau în spate.

Cei trei scafandri stăteau nemişcaţi în colţul epavei şi observau cu atenţie făpturile misterioase. În cele din urmă, după sistemul lor, George le spuse tovarăşilor săi:

— ÎI veţi înhăţa pe cel dintâi care va părăsi acum vasul. ÎI veţi trage repede în umbră, cu povară cu tot. Atenţie! Fiţi pregătiţi!

Cei doi uriaşi se furişară încetişor lângă gaura care provocase pierderea corăbiei şi se aşezară la pânda. O nouă făptură îşi făcu apariţia, dar fu înhăţată repede de Petre şi Kard. Aici n-aveau să se teamă că individul atacat ar putea scoate un ţipăt, de aceea îşi încleştară mâinile de braţul lui şi-l traseră după dânşii. Zadarnic acesta se zbătea, adversarii săi erau mult mai puternici ca el.

George ştia bine că situaţia va deveni foarte primejdioasă acum, căci lipsa unui om trebuia să

fie observată imediat. Reţeaua se putea închide şi explozia se putea produce, nimicindu-i.

Lovindu-i cu pumnul în spate, George le dădu de înţeles tovarăşilor săi să se grăbească, dar uriaşii bănuiau şi ei primejdia ce-i ameninţa şi porniră atât de repede înainte, încât tâlharul de-abia îi putea urma. El pricepea , însă, graba pe care o puneau Petre şi Kard, căci, cu toate că erau cu mare băgare de seamă, puteau totuşi atinge vreo sârmă, prin care să dea un semnal vasului care făcea de pază deasupra apei.

George nici nu cuteză să-şi depene gândul acesta în întregime, ci-i urmă pe cei doi uriaşi, cât îl ţineau puterile. Dar cu tot efortul lui, ar fi fost pierdut dacă credinciosul lui Petre n-ar fi fost la postul său.

George auzi un zgomot înăbuşit, pe care nu şi-l putea explica încă. Se opri fără voie, ca să cerceteze despre ce-i vorba, dar în clipa aceea un corp tare se izbi de el. Se simţi înhăţat şi târât înainte, cu o putere căreia nu ar fi putut să i se împotrivească.

Îşi dădu imediat seama că nu putea fi decât credinciosul Petre, care vroia să-l apere de vreo primejdie pe care o bănuia.

De aceea nici nu se împotrivi, ci căută să înainteze cât mai repede.

Aproape c-ar fi fost prea târziu, când deodată George se simţi lovit din amândouă părţile. Înainte de a-şi putea da seama ce se petrece, fu târât cu o smucitură atât de grozavă, încât nu lipsi mult să-l smulgă braţul din umăr.

În clipa următoare, însă, avu cel puţin o bănuială de primejdia în care plutise, căci în spatele său alunecă ceva tare, ca oţelul, care-l împinse înainte cu putere. Dacă ar fi purtat acum costumul obişnuit de scafandru, cu buteliile de oxigen în spinare, ar fi fost pierdut, căci îşi dădu seama imediat că îndărătul său se închisese tocmai atunci

cercul plasei de oţel. Cele două capete ale acesteia i-ar fi smuls cu siguranţă buteliile.

Petre urma să-l tragă tot înainte, dar deodată toţi trei scafandri fură izbiţi cu atâta putere, încât se lungiră pe fundul mării. Bandiţii făcuseră să explodeze o bombă în interiorul reţelei de sârmă şi efectul fusese grozav

George îi era nespus de recunoscător credinciosului său Petre, căci, fără el, căpitanul Farrow nu şi-ar mai fi revăzut fiul. Aşa, însă, înaintară încă vreo zece minute, după ce se ridicară de jos, şi ajunseră cam în dreptul locului unde trebuia să fie submarinul.

Nu era atât de simplu să ajungă sus acum, căci după toate probabilităţile , căpitanul nu putea să se ridice la suprafaţă deocamdată. Bandiţii descoperiseră, probabil, lipsa unuia dintre ai lor şi căutau, desigur, să lămurească lucrurile.

Cei trei stăteau nehotărâţi pe fundul mării.

În cele din urmă, George cuteză să aprindă lampa de buzunar şi atunci văzură cu toţii trei funii groase, care şerpuiau la numai câţiva paşi de ei.

De îndată ce lumina reflectoarelor trecuse deasupra periscopului, căpitanul Farrow trimisese repede un marinar pe punte, care fixase funiile de parapet. Înainte ca razele reflectoarelor să se înapoieze, marinarul fu îndărăt în turn şi submarinul se afundă la doi metri.

George se căţără cel dintâi pe funie, în vreme ce Petre şi Kard îl ţineau pe prizonier. Acum trebuiau să fie cu multă prevedere, căci dispariţia unui bandit trebuia să-i fi pus pe gânduri pe ceilalţi, care şi-ar fi închipuit că nu poate fi vorba decât de intervenţia căpitanului Farrow.

George lovi cu putere în capacul turnului şi imediat auzi răspunsul tatălui său. Căpitanul bătu în tactul alfabetului Morse :

— Fiţi pregătiţi şi urcaţi pe punte! Reflectoarele vin acum dinspre apus, peste trei minute mă ridic la suprafaţă.

— Bine, răspunse George. Aducem un prizonier.

Trase de funiile pe care le ţineau în mână Petre şi Kard şi cei doi uriaşi se căţărară imediat, cu prizonierul la mijloc. Acum erau cu toţii pe punte şi se târâră până la turn. Văzură nelămurit lumina celor trei reflectoare alunecând deasupra submarinului şi in clipa următoare, trupul de otel se ridică repede, capacul sări în sus şi după ce dădură drumul prizonierului din turn, ceilalţi trei îl urmară.

Petre închise la loc capacul, pompele intrară în funcţiune şi minunatul vas reveni sub apă.

Prizonierul fu dus în sala echipajului. Purta un costum de scafandru prevăzut cu butelii de oxigen pe spate, aşadar, se putea mişca şi el sub apă independent de vapor, dar nu atât de lesne ca George şi tovarăşii săi, care purtau la brâu sticluţele cu materii chimice, din amestecul cărora se producea oxigen.

După ce omul fu dezbrăcat de costumul său, Anders se apropie de el şi strigă uimit:

— Asta e Johnston!

Prizonierul tresări speriat. Căpitanul Farrow întrebă îndată :

— De unde-l cunoşti pe dumnealui, domnule Anders?

— E în slujbă la „Williamson Brothers”, răspunse timonierul. Aşadar, presupunerea dumneavoastră se confirmă, domnule căpitan.

— Asta mă bucură, zise Farrow. satisfăcut. Acum ştiu cel puţin cu precizie încotro trebuie să ne îndreptăm atenţia. Ah, Petre, bine aţi făcut că aţi adus balotul cu voi! Ştim în mod absolut sigur, deci, că vasul a fost scufundat cu scopul de a fi jefuit. Domnule Anders, cred că e mătase într-unsul, nu?

Timonierul examină balotul învelit în pânză impermeabilă, apoi zise :

— Balotul acesta îmi pare-necunoscut. Seamănă cu baloturile care se aflau in magazia lui Grooven, dar sunt mici deosebiri. N-am putea să-l desfacem ?

— Fireşte!

Balotul fu desfăcut, dar... nu conţinea nici-un fel de mătase, ci pânză de sac !

Farrow chibzui câteva clipe, apoi izbucni în râs şi se adresă prizonierului, care făcea o mutră plouată:

— Ei, ai văzut? Pungaşii au început să se înşele între ei. Hendrik Grooven ţi-a asigurat marfa, dar o marfă fără nici-o valoare. Mătasea şi statuetele le va vinde în altă parte.

Firma „Williamson Brothers", însă, a scufundat degeaba o corabie, prăpădind atâtea vieţi omeneşti.

Johnston izbucni într-un adevărat potop de înjurături împotriva lui Grooven şi încheie cu vorbele:

— Lasă că James Williamson va plăti după cum merită; nu cred s-apuce ziua de mâine, ticălosul !

— Prin vorbele dumitale, ai mărturisit că lucrurile stau întocmai cum am bănuit eu, zise Farrow. Cred că nu va trece mult şi „corabia fantomă" va putea să-şi încheie existenţa.

Johnston râse batjocoritor şi zise :

— De murit, tot o să trebuiască să mor, dacă voi fi predat autorităţilor. Mi-ar fi însă mai plăcut să pier odată cu submarinul. Cel doi fraţi Williamson ştiu că dumneata, domnule căpitan Farrow, te afli aici: o dată ai izbutit să scapi în ultimul moment, dar eu ştiu că în cele din urmă vasul tot va fi distrus. E o moarte frumoasă, nici nu vă veţi da seama când gazul va pătrunde în încăperile submarinului. Ha! ha! ha! corabia-fantomă va continua să existe, numai soarta mea e să dispar odată cu dumneavoastră

— N-am ajuns încă până acolo, răspunse Farrow, calm. Deocamdată te voi duce pe uscat, apoi mă voi îndrepta spre Kop Malalajor, să fac o

vizita la sedlui firmei „Williamson Brothers”, ca să-mi dau seama cam ce afaceri învârtesc dumnealor pe acolo. N-aş vrea să te dau pe mâna călăului, după cum ţi se cuvine, şi după cum prevede legea.

Figura lui Johnston se schimonosi de furie, apoi duse repede mâna la buzunar: un cuţit luci în mâna lui, dar în aceeaşi clipă se auzi un ţipăt de spaimă. Petre apucase braţul prizonierului, care se pregătea să înfigă cuţitul în căpitan. Arma căzu jos şi Johnston începu să geamă de durere, căutând să-şi îndrepte mâna scrântită.

— Ai fost cam neprevăzător, dragul meu, zise Petre, liniştit. Acum te rog să întinzi niţel mâinile, ca să le legăm frumuşel.

Cu multă îndemânare îl legă şi-l trânti apoi într-un hamac, ca pe un pachet.

Farrow se întoarse în turn, urmat de George, care întrebă:

— Vrei într-adevăr să-l duci înapoi la Bandjermasin, tată?

— Ar trebui să-l transportăm la fraţii Nieuvenhuls, răspunse căpitanul, dar mă gândesc că am pierde prea mult timp. Cred, deci, c-ar fi mai bine să ne îndreptăm imediat spre Kop Malalajor; în felul acesta am tăia drumul corăbiei-fantomă şi vaselor de pescuit.

— Dar bine, tată, banda o fi foarte puternică şi cum s-o facem inofensivă noi singuri?

— Prin vicleşug, dragul meu. De fapt, când mă gândesc la musafirii noştri, prinţul Ghasna şi fiica sa, nu-mi e deloc la îndemână să-i explic o astfel de primejdie.

Prinţul Indian tocmai intrase în turn şi auzise ultimele cuvinte ale Lui Farrow .

— Domnule căpitan, zise el, asupra dumitale apasă o bănuială, pe care trebuie s-o înlături. Noi nu suntem musafirii, ci tovarăşii dumitale. Dacă e nevoie să te expui primejdiei, nu ne vom da nici noi în lături. Poate că-ti pot fi de vreun folos, într-

un fel sau altul. Duşmanii cu care ai de-a face acum par să fie foarte primejdioşi. Va trebui poate să întrebuinţăm mijloace neobişnuite împotriva lor. Voi discuta eu chestiunea cu doctorul Bertram. încheie el, părăsind repede turnul.

— Tată, cred că prinţul ne va putea fi de mare ajutor, zise George. Dar nici noi n-o să stăm degeaba. Când vom debarca la Kop Malalajor, vom lua cu noi grenade de mână.

— Ai dreptate, dragul meu. Va fi o luptă înverşunată, căci bandiţii ştiu că-i aşteaptă ştreangul dacă punem mâna pe ei şi-i predăm autorităţilor.

Căpitanul dădu comanda pentru direcţia spre vest. Avea de gând să pătrundă în vizuina bandiţilor şi să-i distrugă până la unul, ca să-şi salveze renumele ameninţat.

V.
BANDIŢII SUNT ÎNVINŞI.

O JUMĂTATE DE ORĂ SUBMARINUL merse pe sub apă. Farrow observă prin periscop că reflectoarele continuau să brăzdeze întinsul apei. Banda îşi pusese în gând, probabil, să distrugă cu orice preţ „Dox"-ul.

Când razele reflectoarelor se văzură numai ca nişte linii subţiri, Farrow ridică vasul la suprafaţă şi puse imediat în funcţiune motoarele Diesel.

După socoteala lui, se afla la numai doi kilometri de Kop Malalajor şi îl chemă pe bătrânul Anders la el şi-l întrebă:

— Dumneata ştii unde se află sediul firmei?

— Firește, domnule căpitan. E pe aici un golf îngust şi lung, la capătul căruia se află colibele pescarilor şi instalaţiile pentru prepararea conservelor.

— Bine. În cazul acesta, intrăm de-a dreptul în golf. Tunarii mei îşi vor pregăti tunurile. Noi, însă, vom debarca imediat. Cu cât îi vom ataca mai pe

neaşteptate pe cei râmaşi acasă, cu atât izbânda va fi mai mare.

Farrow chemă pe punte jumătate din oamenii echipajului. Fiecare avea două revolvere, un pumnal lung şi trei grenade de mână la brâu. Dar de armele acestea nu trebuiau să se folosească decât în cazuri extreme şi numai la porunca dată de căpitan.

— Acolo e golful, domnule căpitan! Strigă deodată Anders.

La capătul golfului îngust licăreau luminiţe. În locul acela se afla restul bandiţilor, echipajul celorlalte vase de pescuit.

„Dox"-ul înainta încetişor în golf. Marinarii aşteptau cu încordare clipa când aveau să sară pe uscat. Peste câteva minute vasul se izbi uşor de ţărm. În dreapta se aflau corăbiile mici de pescari. Când Farrow le văzu îşi spuse îndată că banda nu putea fi atât de puternică, după cum crezuse el. Pentru corăbiile acestea mici era de ajuns un echipaj de trei oameni. Forţa principală a bandei se afla, desigur, pe corabia-fantomă.

Marinarii săriră sprinten pe uscat. Farrow, George şi Petre porniră înainte, apropiindu-se de clădirea ale cărei ferestre erau luminate în chip felurit.

Într-o încăpere mai mare, care servea probabil de sufragerie comună, erau aşezaţi şase oameni în jurul unei mese şi jucau zaruri. Farrow deschise vijelios uşa şi dădu buzna înăuntru, cu revolverele întinse. Indivizii săriră în sus, dar când văzură numărul mare al marinarilor, cu pistoalele şi grenadele îndreptate împotriva lor, se supuseră imediat poruncii căpitanului şi ridicară mâinile.

Fură legaţi cu iuţeala fulgerului. Acum începură să protesteze, dar când Farrow le zise că aşteaptă numai sosirea corăbiei-fantomă, amuţiră cu toţii. Apoi li se puse un căluş în gură, ca să nu poată da alarma, atrăgând atenţia tovarăşilor lor care urmau să sosească.

Celelalte clădiri şi magazii fură cercetate la repezeală. Nici-un bandit nu mai fu găsit; în magazii, însă, erau îngrămădite baloturi şi lăzi provenite, desigur, din jafuri.

Anders recunoştea chiar unele din ele, numind până şi vaporul pe care fuseseră încărcate, cu o lună în urmă. Autorităţile vor putea avea aici dovada cea mai bună pentru vinovăţia bandei.

Farrow îşi împărţi oamenii printre case şi magazii. Urmau să le facă o primire cum se cuvine bandiţilor care se înapoiau din expediţie. Submarinul se va afunda la intrarea în golf, în timp ce Rindow va trebui să observe cu atenţia sosirea vaselor şi a corăbiei-fantomă. Dacă va fi nevoie, se va folosi de lansatoarele de torpile.

Prinţul Ghasna se apropie de căpitan. Avea sub braţ un mănunchi de grenade de mână şi, văzând mutra uimită a lui Farrow, zâmbi şi zise:

— Domnule căpitan, cu ajutorul doctorului Bertram, am prevăzut grenadele cu altă umplutură. Fireşte că explodează când sunt aruncate, dar nu sfâşie un om, ci-l ameţeşte numai. Această ameţeală ţine cam vreo douăzeci şi patru de ceasuri. Gazul se împrăştie repede, dar numai într-un spaţiu redus, cam de mărimea unei corăbii. Cu ajutorul acestor arme. Cred că vom face inofensive echipajele vaselor de pescari şi corăbiei-fantomă.

— Minunat! Exclamă căpitanul. Prin asta vom evita luptele înverşunate şi vărsarea de sânge. Rindow, ia şi dumneata câteva grenade dintre acestea, căci s-ar putea să te întâlneşti cu corabia-fantomă.

Primul ofiţer se întoarse repede la submarin, care se îndepărtă apoi, pentru a sta de pază în fata golfului.

Trecu o bună bucată de timp, până se văzură, în sfârşit, umbre la intrarea în golf. Vasele de pescuit se apropiau încetişor. Pe punte domnea o mare însufleţire, oamenii discutau cu aprindere, ba se

auzeau chiar înjurături sălbatice. Probabil că descoperiseră escrocheria lui Hendrik Grooven.

Când primul vas se apropie până la treizeci de metri, Petre aruncă repede spre el două grenade de mână. Se auziră strigăte de uimire, apoi bufnituri şi vasul se izbi de ţărm, aşezându-se de a curmezişul.

De pe celelalte trei corăbii izbucniră înjurături furioase. Bandiţii nu ştiau încă ce li se întâmplase tovarăşilor lor. Al doilea vas se apropie şi el.

Petre îşi făcu datoria şi de data aceasta şi vasul se aşează alături de celălalt, din cauza apăsării elicei.

Oamenii de pe celelalte două corăbii intrară la bănuială, maşinile stopară brusc, apoi se auziră glasuri strigând numele tovarăşilor lor.

Corăbiile erau destul de departe, dar asta nu-l împiedică pe Petre să se înalţe în vârful picioarelor şi să azvârle grenadele cu toată puterea. Bandiţii îl zăriră însă, sesizând şi mişcările pe care le făcea aruncând proiectilele. Şi pe când cele patru grenade zburau încă prin aer, de pe punte detunară împuşcături de revolvere.

Uriaşul se şi aruncase însa la pământ şi gloanţele trecură pe deasupra lui. Pe cele două. Vase se făcu o linişte de moarte.

Farrow îl întrebă pe prinţul Ghasna cât timp se va menţine gazul pe corăbii şi află că efectul acestuia se manifesta timp de o jumătate de ceas. Din cauza acesta nu puteau trimite oamenii pe cele două vase, ale căror motoare funcţionau încă. Ele alunecau acum de-a lungul ţărmului. Spre celelalte două, care se aflau ancorate în golf şi pe care Farrow pusese oamenii săi.

El le ordonă să sară imediat pe uscat, căci era primejdie să fie intoxicaţi şi dânşii, prin apropierea celorlalte două, râmase fără conducători. Marinarii părăsiră în grabă vasele şi se împrăştiară iute.

Acum aşteptau cu toţii sosirea vasului fantomă. Cerul se mai luminase în vremea asta. Aşa c-ar fi putut zări vasul cu mult înainte de a intra în golf.

Dar timpul trecea fără să se arate corabia mult aşteptată. Ce să se fi întâmplat?

George îi şopti căpitanului:

— Tată, probabil că Rindow s-a lăsat la fund, altminteri ar trebui să vedem turnul. Să fi observat oare ceva?

— Nu cred, răspunse Farrow. O fi făcut-o numai din prevedere, când o văzut că luna a ieşit dintre nori.

— Tată, zise iar George, după câtva timp, nu cumva să fie adevărat ceea ce spunea Hendrik Grooven, despre un submarin care serveşte de acoperire epavei? Poate că el se găseşte chiar în golf. Numai de nu s-ar întâlni cu Rindow! Gândeşte-te că Sanja e pe bord. De-aş fi bănuit aşa ceva, as fi adus-o cu noi aici.

— Dar, bine, George, de unde era să ştim că lucrurile vor merge atât de lesne? Răspunse căpitanul. Am fi avut mult de furcă dacă prinţul n-ar fi fabricat în grabă grenadele umplute cu gaze. Dacă oamenii vor rămâne în nesimţire timp de douăzeci şi patru de ceasuri, va fi de ajuns să dăm o radiogramă autorităţilor poliţieneşti din Bandjermasin, să trimită oameni să-i ia în primire pe indivizii aceştia. ÎI vom lăsa şi pe Johnston aici.

— În primul rând, însă, trebuie să dăm ochii cu corabia-fantomă, zise George. Presimt că vom avea încă de dus lupte grele. Ah! Ai văzut? Parcă s-a zărit o lumină în apă!

— Şi mie mi s-a părut, încuviinţă Farrow, surprins. Aşadar, tot e adevărată chestia cu submarinul. Hm! Ar trebui, însă, să se ridice la suprafaţă.

— Tată, poate că el pot pârâşi vasul sub apă, după cum are de gând să facă inginerul Hagen cu „Dox"-ul nostru. Mi s-a părut că lumina aceea a fost raza unei lămpi de buzunar.

— În cazul acesta, oamenii vor ieşi la suprafaţă unul câte unul şi vom putea pune mâna pe ei cu atât mai uşor, zise Farrow.

Totuşi, cu toată liniştea aparentă, căpitanul era cam îngrijorat. Tot planul său cădea baltă prin această întorsătură a lucrurilor.

Zvonul se răspândi repede de la unul la altul. Toţi priveau acum cu încordare la suprafaţa apei, tulburată de elicele celor două vase, care se opriseră acum lângă celelalte două vase ancorate în golf.

Aşteptarea marinarilor noştri fu brusc întreruptă de ceva neaşteptat. Din clădirea unde zăceau oamenii care fuseseră legaţi şi încătuşaţi răsunară zbierăte sălbatice. Să fi izbutit să se elibereze unul din cei şase?

Farrow, Petre şi George se repeziră într-acolo şi priviră prin fereastră. O privelişte grozavă li se înfăţişă: în faţa paznicilor stătea un om îmbrăcat în costum de scafandru, care tocmai îşi punea casca pe cap. Apoi ridică mâna în care ţinea o armă scurtă, ciudată.

Cei şase prizonieri se dădură cu groază îndărăt, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Omul din fata lor trebuia să fi ţinut în mână o armă care-i ameninţa cu o moarte năprasnică.

Deasupra lui Farrow detunară două împuşcături. Petre îşi dădu seama de situaţie şi fără să stea mult pe gânduri, trase un glonţ, care-l făcu pe omul în costum de scafandru să scape arma din mână, iar al doilea îl nimeri în plin, trântindu-l la pământ. Căzu lângă un chepeng deschis, ceea ce-l făcu pe George să exclame:

— Tată, pe acolo e drumul care duce la submarinul lor. Ce păcat că n-am costumul de scafandru! Dar, ia stai! Omul ăsta e cam de statura mea. Tată, cobor prin gaura aceea şi-i fac inofensivi pe bandiţii din submarin cu o grenadă de gaz.

Tânărul era grozav de entuziasmat de planul său. Căpitanul voia să-l oprească, fiindcă îşi adusese aminte că cei din submarin aveau o armă grozavă: bombele cu gaz otrăvitor. Era de-ajuns să

observe că se petrece ceva suspect pe uscat, ca să facă să explodeze una şi să-l nimerească pe toţi, repurtând astfel o victorie strălucită asupra „Dox" -ului.

Cu cât chibzuia mai mult, găsea că planul lui George era bun. E drept, glonţul lui Petre făcuse o gaură în costum, dar asta se putea lesne astupa.

Uriaşul ascultă deodată cu încordare spre trapa din încăpere, apoi ridică mâna, în semn de prevenire. Toţi trei auziră paşi grei, după aceea se ivi casca unul scafandru.

Când ieşi cu totul, pumnul lui Petre îl izbi cu putere în golul-stomacului şi individul râmase întins la pământ.

În vreme ce Petre îl dezbrăcă la repezeală de costumul de scafandru, George făcu acelaşi lucru cu rănitul. Care zăcea leşinat Căpitanul se apropie de prizonieri şi-i privi cu atenţie. Celui mai tânăr, care avea o figură oarecum inteligentă, îi scoase căluşul, dar îi apăsă revolverul pe frunte si-i şopti:

— Să nu cumva să crâcneşti, băiete, că eşti pierdut. Ştii bine că v-am salvat de la o moarte sigură. Sau te pomeneşti C-o fi vreun fleac arma pe care o avea în mână omul acela?

— E o armă grozavă! exclamă banditul. Ea împrăştie un gaz care arde plămânii. Am fi murit ca nişte guzgani.

— Cum te numeşti, îl întrebă Farrow.

— Jackson.

— Bine. Ascultă încoace. Voi trimite o radiogramă poliţiei din Bandjermasin, să vină să vă ia în primire de aici. Pe cei de pe corăbii i-am făcut inofensivi, acum ne mai rămâne numai submarinul, care târăşte după el corabia-fantomă. Dacă dumneata, Jackson, îmi vei spune cum ar putea pătrunde aceşti doi tovarăşi ai mei în submarinul vostru, îţi făgăduiesc că voi aminti în raportul meu că m-ai ajutat mult la prinderea bandei. În felul acesta, vei scăpa cu o pedeapsă mai uşoară, în loc să fii spânzurat.

— Eu n-am vrut să intru în rândurile bandiţilor, unchiul meu m-a silit, răspunse tânărul. Vă voi spune cu plăcere ceea ce-mi cereţi. După ce oamenii dumneavoastră vor fi coborât scara, vor da jos de o manivelă în peretele din dreapta, pe care trebuie s-o ridice în sus. Atunci se închide încăperea de jos şi pătrunde apă în ea. Când se umple de tot, puteţi deschide uşa care dă în mare. Submarinul se află numai la o depărtare de douăzeci de metri. În dreapta, lângă o proră, e o uşiţă: mai mult ca sigur că acum e deschisă, dar chiar dacă nu e, se poate deschide uşor de afară. Ea răspunde într-o încăpere mică, umplută cu apă. Cei doi domni trebuie să închidă uşa la loc, apoi să bată de patru ori în peretele dinăuntru: apa e pompată afară şi uşa dinăuntru deschisă. Restul... facă ce-or şti tovarăşii dumneavoastră.

— Aţi auzit, băieţi? Se adresă căpitanul lui Petre şi George. Îndată ce pătrundeţi în submarin, aruncaţi grenade din belşug, ca să-l ameţiţi pe toţi. Întoarceţi-vă imediat, ca să putem pleca, din moment ce ne vom fi îndeplinit misiunea.

— Şi cum ieşim din nou afară? întrebă George.

Jackson îi lămuri:

— Când intraţi din nou în anticameră, închideţi la loc uşa dinăuntru. În peretele din stânga se află o manivelă pe care, trăgând-o în jos, încăperea se umple cu apă şi uşa se deschide prin însuşi efectul presiunii.

— Sunt multe încăperi pe submarin? Întrebă George.

— E sala maşinilor, în care intraţi imediat, apoi vine sala echipajului, a cărei uşă e întotdeauna deschisă. În faţă e magazia cu arme, care e şi ea deschisă de obicei. Dar în spatele sălii echipajului este cabina căpitanului, care e veşnic închisă. Uşa e atât de tare, încât nici gazul nu va pătrunde prin ea.

— Lasă că-l scoatem noi afară pe domnul căpitan al vostru, zis George încrezător.

Îşi puse apoi repede costumul de scafandru şi Petre făcu la fel cu al lui.

Căpitanul mai zise încă o dată:

— George, vezi să fii cu băgare de seamă! Petre, nu-l scăpa din ochi.

— Puteţi avea toată încrederea în mine, domnule căpitan! răspunse Uriaşul şi-şi aşeză casca pe cap. George făcu acelaşi lucru, strânse mâna tatălui său şi începu să coboare scăriţa, urmat de Uriaş.

Proceda întocmai cum îi învăţase Jackson şi ajunseră cu bine lângă submarinul bandiţilor, care părea prăpădit de tot. Aprinse repede lampa şi zări uşiţa care ducea în anticameră. O deschise şi împreună cu Petre, intră înăuntru. Închizând-o după ei, George bătu de patru ori în perete şi după vreo trei minute apa se goli. Încetişor, se deschise în peretele interior o uşă îngustă prin care pătrundea lumina.

Când uşa se deschise de tot, cei doi tovarăşi zăriră câţiva oameni care priveau la ei cu nerăbdare. Petre aruncă cu iuţeala fulgerului patru grenade una după alta în patru direcţii diferite ale încăperii în care se aflau motoare uriaşe.

Efectul gazului se arătă imediat. După câteva clipe toţi zăceau întinşi la pământ în nesimţire.

George păşi înainte cu băgare de seamă, ţinând gata pregătită una din minunatele grenade, Jackson spusese că uşa unde se afla turnul care lansează bombe atât de misterioase e deschisa, dar de data asta nu era aşa. Tânărul se târî până la ea şi bătu de patru ori în tăblia de oţel.

Imediat, ea se dădu în lături, un om cu figura lătăreaţă se ivi în deschizătură, iar în spatele lui, un alt cap sălbatic. În aceeaşi clipă explodă grenada şi cei doi oameni căzură grămadă.

Mai rămânea numai căpitanul submarinului.

Împreună cu Petre, George străbătu sala echipajului şi pe cea a maşinilor şi în fata uşii ermetic închise se opri, ţinând fiecare câte o grenadă în mână.

Tânărul bătu cu putere în placa de oţel. După un minut se deschise numai o crăpătură... Atât le era de ajuns. Insă, vitejilor noştri scafandri. Repede, ca fulgerul, ei azvârliră înăuntru cele două grenade.

Ajunseră cu bine afară şi după câteva minute erau în fata lui Farrow, care răsuflă uşurat văzându-i.

— S-a făcut! Zise tânărul.

Căpitanul îşi chemă acum oamenii şi le comunică faptul că, prin vitejia lui George şi a lui Petre, totul se sfârşise cu bine. Apoi dădu semnalul convenit spre submarin să se apropie.

Pe bordul „Dox”-ului se aflau şi măşti împotriva gazelor. Câţiva marinari pătrunseră în cele două vase de pescuit şi opriră motoarele. Se urcară pe urmă cu toţii pe submarin, numai Petre plecă în ultima clipă de pe vas şi, când se întoarse peste puţin timp. Îi raportă lui Farrow:

— Domnule căpitan, am aruncat o grenadă cu gaz in încăperea unde i-am lăsat pe prizonieri. Ce e bine, nu e râu, vorba aia.

— Bravo, Petre! Spuse căpitanul, ai făcut cum trebuie. Acum să transmitem radiograma poliţiei.

Aşa şi făcu.

Pe Johnston îl lăsară tot în sala de mâncare o bandiţilor. Era şi el ameţit pentru douăzeci şi patru de ore şi-şi putea aştepta soarta.

În româneşte de LIA HARŞU.

Sfârşitul volumului: Corabia fantoma.

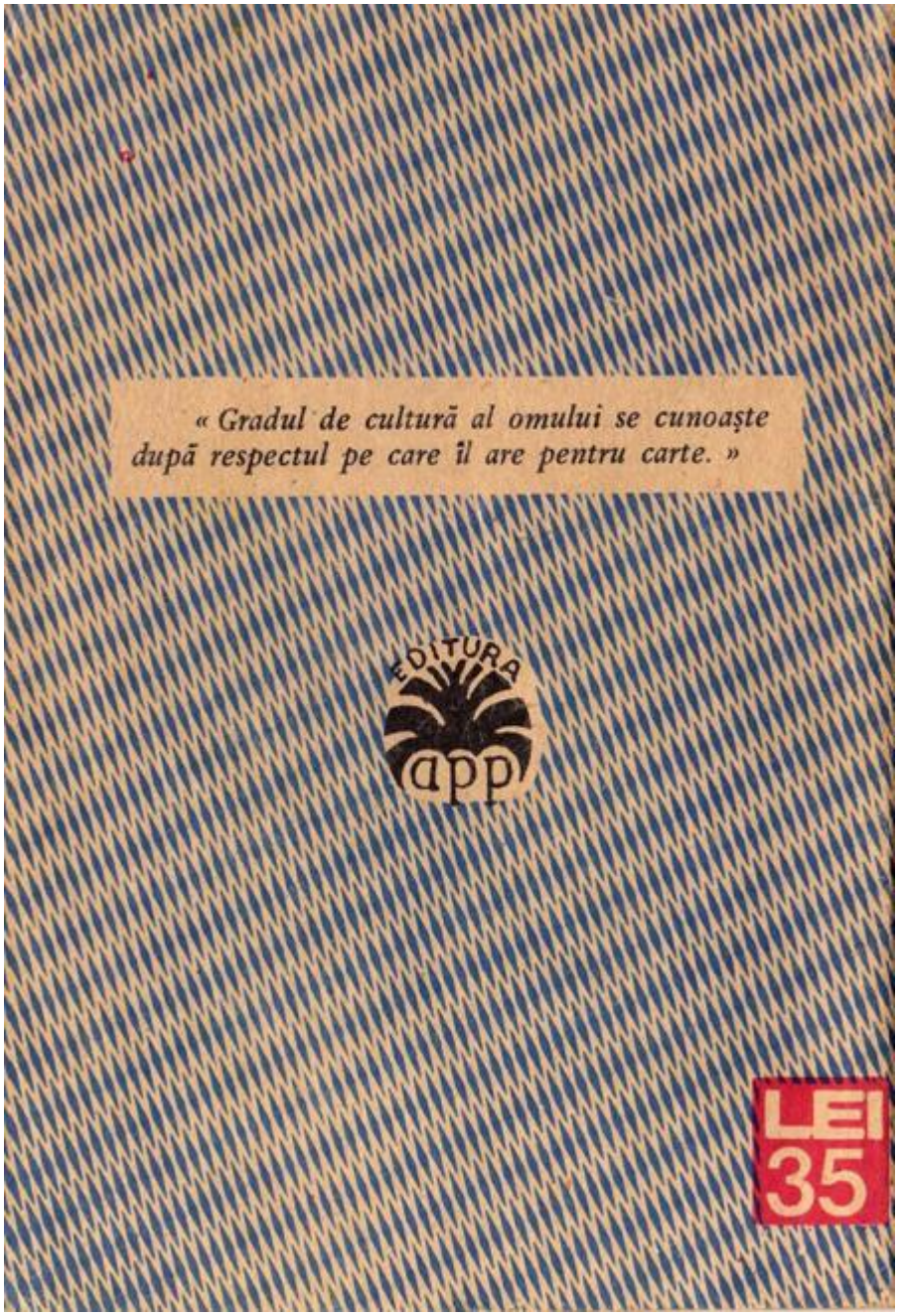
« Gradul de cultură al omului se cunoaște după respectul pe care îl are pentru carte. »
EDITURA
app
LEI
35